

مینه او مینه

پېل د لوی متعال څښتن په سپېڅلي نامه چي د
ارض و سماء خالق او مالک دی. د ملگرو پښتنو په مینه
، کومک او ډاډ د لنډو کیسو یو ورکوټې ټولگه داده
ستاسو تر لاسو ورسېده، زه نه غواړم چي د دې کتاب پر
هرې لنډې کیسې تاسو ته دهغې تشریح وړاندي کړم،
تاسو خپله دا ولولئ او بیا پر خپل چاپیریال باندي لږ فکر
وکړئ. د دې ټولگي د بڼه او بد پرېکړه پر هغه چا پرېږدم
چي علمي شعوريې د ادب په سمندر کي غوټې وهي، د
پښتو ژبي خدمت یې په روح او وینه کي جذب شوی وي،
پښتو تر ځانه زیاته بولي او د پښتو ژبي چوپړ خپل
افتخار گڼي.

د هغو ملگرو نومونه زه دلته لیکل په دې ضروري
گڼم چي د دغو ملگرو په ډاډ او مرسته دا ورکوټې ټولگه
تر چاپ ورسېده. لکه ایډو کیت ظفر الله بازی
، سید عصمت الله، خدای نور خان کاسی، نذیر خاکسار،
شرف الدین کاکړ، عبدالقادر کاکړ، فضل الرحمن
سنگریار، علي محمد کاکړ، مددگل علیخېل، لعل محمد
اورکزی، عسیر حسین هانگه، اسد دوت صاحب خان
نلبی، ندیم خان، ایډو کیت ظفر الله، وکیل خان خلجی،

سور وجود

زرگی علیخیل

سید عباس شاه مخلص او د سباوون پښتو ادبي ټولني کوټي د ټولو ملگرو بې له څه مطلبه د زړه له تله مننه کوم. په خصوصي توگه د محمود رشي او د خلیل الله تصمیم ډېره زیاته مننه کوم چي د دې ټولگي په بنائست کي یې له ماسره ډېر کومک وکړ. ستاسو د خوشحاله او سوکاله سباوون په هیله.

زرگی علیخیل

سهېلي پښتونخوا کوټه اولسوالي

16,04,2017

ه کرایي پټون

د ټولي ورځي ستړيا دهغه د مخ نه له ورايه
 بنکاره کېده، تک زېر مخ يې لکه نارنج، وچ
 شونډان، نيمې سترگي خلاصي نيمې پټي، يو
 وحشت و د هغه په مخ کي، د سرد يوې خوانه يې
 ويني اوس هم شاخکي شاخکي رواني وې. يو شوک
 داسي نه و چې د دې د سرک له منځه پورته کړي
 او يوې غاړي ته دې يې کښېږدي. د روغتون د ورلو
 خو چا تصور هم نه شو کولای، ولي چې د مړي
 معامله وه. بيا به هلته په روغتون کي پوليس والا
 خپلي پوښتني کوي او د روغتون عمله به خپله بابو
 لاله تازه کوي، هر چا چې به ليدی نو دا يوه خبره به
 يې کوله چې اخ، څنگه خوان دی.

دا خوبه خلگو ويل خود پورته کېدو يې
 هيڅوک نه و. ټول سرک سرتريايه د موټرانو څخه
 ډک وو، سرک بند و، خلگ راتول وو، خو صرف
 تماشي ته.

سهار وختي فېروز ايني ته ولاړ خپل
 وېښتان يې جوړول چې زرمينه ده وکوټې ته
 راغله.

واه لاله! څنگه بنائسته بنکاري، له بده نظره
دي خدای وساته.

امين، زرميني خورکی.

لاله چيري روان يې له خيره؟ او دا پتلون دي
له کومه کړو؟

عم نن مي يو خای د نوکری اتهروي ده، دعا
کوه چي دا کار مي وشي نو بيا به د بابک د درملني کار
هم بنه روان شي او ستا فرمائشونه به هم پوره شي.

خدای دي کامياب کړه، هان دا واخله چای
چي خې نو يو وار بابک ته ځان بنکاره کړه.

مننه، بنه دی ور عم. فېروز د چای پياله د
زرميني نه ونيوله او دا خبره يې ورته او کړه.

فېروز د ائيني نه لپري شو او د چای پياله يې
و ځلې ته نزدې کړه چي څنگه يې د دېوال پر گړی
سترگي ولگېدې نو نابره يې پياله کېښوده او زرزر
يې بوتان په پښو کړل. تعليمي اسناد چي په يو فائل
کي وو په بغل کي ټينگ کړو او زرد کوټې څخه د
پلارد کوټې خواته روان شو. د پلارد کوټې په يوه
کونج کي يو زور کت پروت ؤ چي سپين بيري پلار
يې ناروغه پر پروت ؤ. فېروز د پلار لاس زرونيوو
او بنکل يې کړو.

سوږ وجود

زرگي عليخېل

بابکه دعا راته کوه..... نن مي انتروي
ده، ډېره بڼه نوکري ده، ته دعا راته وکړه چي خدای
مي کامياب کړي.

پلار غريب يې په اشاره کي د دعا غوندي لاس
پورته کړو، فېروز زرد پلار لاس پرېښود او د کورد
وره خواته روان شو، خوزمينې پسې غږ کړو چي
لاله ودرېږه، يو وار سپېلني درته دود کړم بيا
ولار شه.

ده زړه غږ کړو چي

نه خوري، پر ما ناوخته دی د کلي بس رانه ځي.
خور غريبه يې تر دروازي پوري ورغله خو
فېروز تللی ؤ.

فېروز او زرمينه يو خوراو ورور وو. موري يې
تېر کال له دې فاني نړۍ څخه سترگي پټي کړي وې.
پلار يې له تېرو څلورو کالو راهيسې پر بستره ؤ.
هيڅ يوه درملنه يې نه کېده. يوه د چوکيداری کچه
(خامه) نوکري يې وه هغه هم د ده د ناروغۍ له
سوبه د ده د لاسه وتلې وه. خور زرمينې به يې د
بنځو جامې جوړولې او د کور گزران به پرې کېدو.
فېروز ډېر قابل ځوان ؤ. هغه په انگلېسي (انگرېزي)
کي ماسټر کړی ؤ. سهار به د روزگار په لټون او

سور وجود

زرگی علیخېل

مازديگر به يې په كلي کي ماشومانو ته د بنوونځي درس (تېوشن) ورکولو. د درس په پيسو به يې د پلار درملنه کوله.

خو ورځي مخ کي په يوه ورځ پانه کي د يوې نوکري اشتهار لگېدلی و. ده پردې خپل تعليمي اسناد جمع کړل. بيا دغه وچي تېره ورځ د كلي د خان د کور پر پته ده ته د اتھروي ليک راغلی و. ده د دې نوکري په هکله هيچا ته هم نه وويلي. بس دغه وچي سهار يې خپلي کشري خور زرميني او پلار ته وويل.

فېروز چي څنگه له کوره ووتی نو د كلي بس هم له خلگو ډک را ورسېدی. فېروز هم د بس د شا پر پایو (سپريو، پورو) تال شو او بس د بنا په خوا روان شو.

تقريباً نهه (۹) بجې بس بنا ته ورسېدو. د ده اتھروي پر لس بجې وه، خو بيا هم ده دانه غوښتل چي دی د يوه دقيقه هم ځنډ وکړي. خير د دوتر مخ ته ناست په انتظار انتظار لس بجې شوې. د دوتر نه يو بابو را ووت او دی يې دننه دوتر ته بوتلو. تقريباً پنځلس (۱۵) دقيقې وروسته فېروز د دوتر نه را ووت. پر مخ يې ډېره پرېشاني وه. په کراره کراره د

سور وجود

زرگی علیخېل

سرک په غاړه یوې خواته روان شو. خپل ټول اسناد یې د فائل نه راویستل او یو یو یې د شکولو سره غورځولو. اخر ټول اسناد ختم شول، فائل یې هم وغورځوو. د کرب او پرېشانی په وجه یې رډ رډ اسمان ته کتل او مخ په وړاندې روان ؤ. کله به یې د پتلون په جېبونو کې لاسونه واچول او کله به یې په سراو نیول. د پتلون د قمیص (شرټ) بټناني یې خلاص کړل خو داسې بنکارېدو لکه زړه چې یې ډېره زیاته تنگی کوي. په دغه فکر کې ؤ چې ناڅاپه له یوې خوا یو تېز موټر راغی او دی یې په مخه کړو. د ده سر او وږه د موټر د مخ په یوه کونج کې په زوره ولگېدل. دی سیدھا د سرک و منځ ته وغورځېدو او په هغه ساعت یې ساه وخته. موټر والا بالکل دیوې دقیقې د پاره هم نه ودرېدو. خلک راټول شول، چاڅه چاڅه ویل خو دا یوه خبره ډېره کېده چې اخ، څنگه ځوان دی.

په دې خلکو کې د ده دکلي یو ځوان او دهغه د بنار ملگری هم راغلو چې وگوري څه کیسه ده.

څنگه چې دې ځوان فېروز ته وکتل نویې د ځلې نه ووتل چې دا خو فېروز دی. ملگری یې ورته وویل چې، ته دا پېژني؟

سور وجود

زرگی علیخېل

هو، دا زموږ د کلي دي، ماخوستن ماله
راغی چي ستا پتلون ماته په کرایه را کړه زه سبا یو
غای روان یم.

03,09,2015

کوټه

۱۳

هغه لېونی نه وه، نه هغې داله قصده کولو او نه هغه روي "شيشکه" وه، خلگو په هغې د روي نوم ايښې ؤ، صرف په دې وجه چي هغه ډېره حيا داره او با پرده وه، په دومره کم عمر کي هغه هم دومره بناسته، پاکه او دکهول يوازنی پېغله وه، موريې د دې په ماشومتوب کي له دې فاني دنيا څخه سترگي پټي کړي وې، پرپلاريې ټوله ورځ د بل په مزدورۍ کي مابنام کېده، گل مکی ته شپږ مرکې ناستي وې، حالانکه د گل مکی عمر صرف ديارلس (۱۳) کاله وو. دا هم په دغه کال کي پېغله شوې وه. گل مکی پرپلار ډېره زياته گرانه وه. گرانه به ولي نه وه، دا خود زعفران اکا يوازنی لور وه چي په ډېر ناز او نخرو پېغلتوب ته رسېدلې وه. زعفران اکا د گل مکی د مرکونه ډېر پرېشان ؤ. د کلي ښه ښه کورو مرکې ورته رالېږلي وې، ښه ښه ولورونه يې ورکول خو زعفران اکا و هريوه ته دا خبره کوله چي گل مکی لا وږه ده، خوييا هم زعفران اکا د لور په پېغلتوب ډېر پرېشان ؤ. يوه ورځ زعفران اکا چي ډېر ساده او په هر کار کي د ملا څخه مشوره

سور وجود

زرگی علیخبل

ضروري گهله د کلي و ملا ته چي په صوفي ملا مشهور و ورغلی. هغه ته يې خپله ستونځه بيان کړه، چي لور مي له خيره پېغله شوې ده، زه ټوله ورځ د کار پسې وتلی يم، و لور ته مي شپږ مرکې ناستي دي، هغه زما د اکا زوی خټو وايي چي بل واده وکړه، ته يوه مشوره راکړه چي زه څه وکړم ډېره لويه پرېشاني ده.

ملا صوفي دده خبره ډېر په غور سره واورېده. د بڼه فکر کولو وروسته يې ورته وويل چي زعفران اکا! خبره خو واقعي د پرېشاني ده، خو د الله فېصلي هم پر ځای کول غواړي که نه؟ که نن و که سبا، لور خوبه وده وي، ټول عمر خودا په کور نه شي کښېنوی؟

ملا صاحب! زه خو هم دغي خبري ته راغلی يم، زما هيڅ سر نه خلاصېږي، ته راته ووايه چي زه کومه لاره خپله کړم، زه دويم واده وکړم که اول دا لور چاته ورکړم.

ته داسي وکړه چي سبا سهار له خيره راشه، زه به يوه نه يوه لار په لاس درکړم.

سمه ده ملا صاحب کور دي ودان نو بيا زه درڅخه ولاړم، د خداي په امان.

خه په مخه دي بڼه، ملا صاحب هم په خواب
کي ورته وويل.

د گل مکی پېغلتوب او بنائست په ټول کلي
کي مشهوره شوی و. د کلي ځوانانو غوښت چي د
گل مکی يو ديد و کړي او د دې پر بنائست د خپلو
سترگو تنده ماته کړي. د کلي نورو پېغلو بيا غوښت
چي د گل مکی سره ملگري جوړه کړي. خو گل
مکی د هيچا پرواه نه درلوده. هغه د خپل پلار چي د
بل په مزدوری کي يې ځان خوړلی و په خدمت کي
مشغوله وه، گل مکی ډېره هوشياره او حيا داره وه.
دا خپل د راتلونکي سباوون نه بالکل نا خبره وه، دا
به څنگه خبرېده، دا خو په هيڅ نه پوهېده، که پوهېده
نو هغه هم په دې چي د پلار خدمت کول ډېر لوی
سعادت دی.

کله کله به ما خوستن چي د گل مکی پلار
زعفران اکا ويده شو نو گل مکی به د مور هغه
کيسې په يادي کړې چي هغې به و دې ته کړي وې.
يعني د يو شهزاده او بناپېری، د يوه تورديب، د
گيدري او زرنديباز باچا او د روي. گل مکی ته دا
نکلونه ټول په ياد وو. د دې په فکر کي به راتلل
چي دا يوه شهزادگی ده، يا دا يوه بناپېری ده، او د

سور وجود

زرگی علیخېل

تور ديب په قيد کي ده. يوه ورځ يو شهزاده راشي،
تور ديب مړ کړي او دا د ځان سره و يوې بنائستې
مانۍ ته بوځي. دغه سوچونه د دې د ژوند اثاثه
وو. گل مکی ډېره با احساسه وه، د هغې سره د پلار
په هکله ډېر احساس ؤ.

سهار وختي زعفران اکا ملا صاحب له
ورغی. ملا صاحب هم ځان داسي جوړ کړی ؤ لکه د
شلو کالو ځوان. زعفران اکا چي ورته وکتل نو په
خندا کي يې ورته وويل چي ملا صاحب! نن خو سم
ځلمی بنکاري.

ملا صاحب هم سم د لاسه په ځواب کي ورته
وويل چي زه خويم ځوان، دغه مرات مړي زکام مي
يو څه وېښتان را سپين کړي دي، گنې زما عمر خو
تقريباً د ډېرشو يا يو څه لږ بالادی.

زعفران اکا هم لږ په سوچ کي شو خو زر بېرته خپلي
پوښتني ته راغی چي ملا صاحب زما کار څنگه
شو؟

ياره که يوه نېکه مشوره درکړم نو بيا؟

نو بيا څه، د نېک کار پسې خوراغلی يم.

گوره زعفران اکا! د نن سبا ځوانان خاص کر

د بنوونځي والا، دا خو بېخي په هيڅ نه دي خبر. بد

سور وجود

زړگي عليخېل

اخلاقه، بد عمله، بیره او بپروتونه يې خرولي، تر
 ځان تېري خبري کول، په هر شي کي د دوی کار، دا
 د دغو ځوانانو رواج جوړ شوی دی. چېري زمونږ
 رنگه عالمان، د خدای په لار خبر، د مسجد سره مينه
 کول، د قران او حديث په لاره تلل، دا دنن سبا
 ځوانان چېري دا کولای شي. زما نېکه مشوره داده
 چي بڼه عالم سړي ته يې ورکړه.

دا خو بڼه خبره ده، خو دلته يوه مسئله بيا
 راپورته شوه.

هغه لکه څنگه ؟

هغه لکه دا چي زه به چېري د عالم پسې
 گرځم، که ته دا کولای شي نو زه دا کار تاته سپارم،
 ته يو بڼه د قران حافظ يا عالم پيدا کړه چي زه د لور
 بخت ورسره وټرم.

زعفران اکاته ولاړ شه کورته، انشاء الله تر
 ماسپښينه حال درکوم.

زعفران اکا هم خوشحاله کورته راغی او د
 لورد نصیب په هکله يې د سوچونو سيند جوړ کړو
 او په دې سيند کي لاهو شو.

وخت تېرېدو، ماسپښين شو، گورو چي د
 زعفران اکا و کورته دوه سپين پيري راغلل. زعفران

سور وجود

زرگی علیخبل

اکا هغه دواړه سپين ږيري د کور په يوه کوټه کي
کښنول. په هغو کي يوه سپين ږيري خپله خبره
داسي پيل کړه چي ،

زعفران خانه! د چاپه کور کي چي لوريا
خوروي دهغه و کور ته به د دوستي مرکي راځي،
مور هم په دغه هکله راغلي يو، او ستا خخه ستا لور
د ملا صوفي د پاره غواړو، ملا صوفي ډېر ښه عالم
دی او ورسره هغه زموږ پيش امام هم دی.

هغه خو سمه ده، خو ملا صاحب له اوله يو
واده لري او پنځه شپږ بچيان لري او د عمره هم ډېر
لوی دی، غالباً تر ما به لاهم پنځه شپږ کاله مشر
وي، زما لور دا وخت د ديار لسو کالو ده.

گوره زعفران خانه! دنن سبا په ځوانانو باور
کول کم عقلي ده، ملا صوفي ډېر ښه سپری دی.

کاکو ستا خبره په گل بدله، زه خپله لور په اور کي نه
شم اچولی، زه خو ملاله د مشورې د پاره ورغلی وم
زه نه پوهېدم چي ملا به و ماته اړولې وي. تاسو
تلاي شی زما له خوا ځواب ياست.

دواړه سپين ږيري بي له خه خوراک او
چنباک ولاړل. خدای خبر چي هغو به ملا صوفي ته
خه ويلي وي.

خو ورځي پس گل مکی ناروغه شوه. زعفران اکا د بنارو بنه بنه ډاکټرانو ته بنکاره کړه خو ناروغي يې ورځ په ورځ زياتېده. گل مکی ته د شپې خوب نه ورتلو. کله چي به دا پر بستره پرېوته نو ساه به يې تنگه شوه، چيغې به يې کړې. کور، گاونډې ټول د دې د چيغو نه په عذاب و. داسي وخت هم راغی چي دا به د شپې د کوره ووته، زعفران اکا به پسې ولاړو او بيا به يې په يوه کوڅه کي راگېره کړه. گل مکی په کوڅو کي چيغې وهلې. ټول کلی په خبر شو. د کلي خلگو دا خو واره د شپې ليدلې وه، هغه هم بيرسر، لڅي پښې.

گل مکی په ټول کلي کي دروي په نامه مشهوره شوه. د کلي ځوانانو اوس د دې د بنائست خبري نه کولې، اوس يې د دې د نامه يعني دروي په هکله به يې مجلسونه کول. پېغلو د دې په هکله دا مشهوره کړې وه چي گل مکی د شپې په اديره کي گرځي. خود اټولي خبري درواغ وې. که رښتيا و نو هغه دا و چي گل مکی به د شپې بيرسر، لڅي پښې کړس کړس په خندا او کله بيا په ژړاد ملا صوفي د کور په خوا، خود خپل خيالي شهزاده جمال په خاطر منډي وهلې.

15,06,2015

کوټه

النصاف

د هغې سترگي له ډېره ژړا سرې او بنسټې وې،
 نازک شونډان يې وچ او پټرۍ نيولي وې، لاسونه
 يې خدای خبر چي کله وينځلي وو، داسي خيرن چي
 پر سپينو سپينو لاسو يې د خيرو خرمن معلومېدې،
 وېنستان يې له گرده او له خسه ډک وو، پښې يې
 چاودلي لکه يو چا چي په چاره ورپرې کړي وي، له
 ډېره ژړا يې غږ ناست ؤ، هغه د حالاتو ستم په مخ مخ
 وهلې وه، او د هغې د مخ نه دا هر څه له ورايه
 بنکار بدل. هغه د نرينه درندگۍ بنکار شوې وه.

زموږ ټولنه؟ هغه ټولنه چي د چا عزت په کي
 نه وي خوندي؟ دانه گوري دا د چا لورد چا خور
 ده، د دې به هم د بنه باعزته سباوون ارمان وي.
 زموږ ټولنه، بې حسه ټولنه، ظالمة ټولنه، د سياه
 سرود عزت د بنمنه ټولنه، تا د هغې سترگي نه
 اوليدې؟ څومره خوف ؤ په کي.

د پوليس استېشن په يوه کوټه کي خوفزده
 ناسته، څومره کرب ؤ په هغو سترگو کي، د هر
 نارينه نه خوفزده وه، خود به خوفزده وه، د هغې سره
 د ټولني د يوه شريف خاندان يو شريف ځناور سپين

بیري جنسي زیادتي کړې وه، د هغې قصور دا و چې هغې خیر غوښت. د غربت خپلې، د هغه انسان د زیادتی په دام کي راگېره شوې وه کوم څوک چي د شپږو لمسیانو خاوند و، د شپېته کالونه یې عمر تېر و، ده د ظلم او حوس انتها کړې وه، دی د هیش معافي لائق نه و، خو تهانه دارده ته ښه کولچې او چای ایښي وي، د ده په لاس کي د چای پیاله او په دابل لاس کي د نکوتن زار پاشلو والابل سگرېټ و. ده به د سگرېټ په کش کي کله کله د دې خواته په داسي مسکا کي وکتل لکه دی چي و دې ته وایي چي ، څنگه شوې؟ که تانارې او چيغي نه وای کړي نونن به په تهانه کي نه بلکه زما په کور کي ناسته وي. هر ارمان به دي پوره و، خوته، ته بالکل جاهله یې، تا د ژوند خوندونه څه لیدلي دي؟

شانتي، لس کلنه شانتي، چي د نرینه حوس ښکار شوې وه، داسي ناسته وه لکه چي د هغې هرڅه هرڅه لوټ شوي وي. واقعي د هغې هرڅه لوټ شوي وو. د هغې هغه عزت لوټ شوی و په کوم عزت چي د یوې زناني وقار قائم وي، هغه عزت چي د وروڼو او پلار شمله وي، د مورد لمانځه ټکری

وي، دې دا ټول بائلي و، او د دې سره سره په دې باندي يو تور هم لگېدلی و چې هغه د غلا و. دنن سهار کيسه ده. شانتي زمور په کوڅه کي خیر غوښت. د هغې دوه وروڼه يو شپږ کلن او بل دوه کلن وو. د شانتي مور نن ناروغه وه. د شانتي ماما هغه خپل کيږدی ته بېولي وه. شانتي او د هغې گوډ پلار او دوه وروڼه په کيږدی کي وو. د خیر غوښتونکو دغه کيږدياني د شتمنو خلگود بنگلو تر شا وې. کله نا کله به د دې بنگلو د شريف خاندان يو شريف به د خپلي بنگلي د کهړکي نه د دې کيږديو منظره کوله. چېرې چې په کيږديو کي لڅ سراو نری جامې په غاړه مېرمني د کور په کارو د دنيا نه بې خبري بوختي وې. دا سهار د کوره را روانه شوه او سيدها زمور کوڅې ته راغله. خیر غوښتنه دې صرف د زیارت په ورځ کوله، دانوري ورځي به دا په کور کي د پلار په خدمت کي وه. شپږ ورځي به د دې مور خیر غوښتو او يوه ورځ به دې هغه هم د زیارت په ورځ. نن د زیارت ورځ نه وه، د گل (دو شنبه، سوموار) ورځ وه. دا خیر غوښتلو ته راوتلې وه، کله چې دا زمور کوڅې ته راغله نو د کوڅې په سر کي د سپته محبوب کور ته ورغله. له

سور وجود

زرگی علیخېل

بده مرغه د سپته په کور کي پرته له سپته بل
هیڅوک هم نه و. دې د کور دروازه وټکوله او خیر
یې ترې وغوښتو. را کړی د خدای په نامه.....

په ځواب کي سپته له کوره را ووت، هغه
دې ته وویل چي راشه زموږ د کور کچرې لېرې په
ډېران وغورځوه نوبه لس روپۍ درکړم. شانتی د
لس روپو په لالچ کي دننه کور ته ورغله. سپته ورته
ووېل چي کچرې دننه په کوټه کي پرته دي، شانتی
هم سمه کوټې ته ننوته. دا څه خبره وه چي د انسان
په بڼه یو ځناور، حوس گیر دې په نازک ماشوم
بدن د ظلم او زیادتی سترگي رډي نیولي دي. څه
چي په کوټه کي د شانتی سره او شو هغه د بیانولو
نه دي.

شانتی په ژړا د سپته د کور نه راووته. لږ
ساعت پس سپته هم د کوره پسې را ووتو. هغه
شانتی ژر گېره کړه، او د لاسه یې ټینګه و نیوله، او
سیدها یې د علاقې و تهاڼې ته بوتله. په لاره کي
شانتی له ډېر تکلیفه نه شوه تلی. په تلو تلو کي یې
دا پر ځله و چې اله وی مور ه..... اله
وی مور ه.....

هله ته سېته د شانتې خلاف د غلا کولو پرچه
کاټ کړه. شانتې په تهاپه کي گونگی شوه، نه
پوهېده چي شه کيسه روانه ده، نه د شانتې د کور
خلگ په دې خبرو چي شانتې دا وخت د کوم حالتو
سره مخامخ ده.

يو پوليس عسکر د اوبو گلاس په لاس کي
شانتې ته راغی، هان دا واخله، دا اوبه اوچنبه.
شانتې چي کله و گلاس ته وکتل نو په وجود
کي يې ساه راغله. ژريې د اوبو گلاس د پوليس
والانه واخست او په سريې پورته کړو. اوبه نيمي د
دې تر حلقه او نيمي د دې تر خلې په گربوان کي
رواني وې. د اوبو گلاس تش شو، په شانتې کي ساه
راغله، هغې شا او خوا وکتل، په کوټه کي په يوه
چوکي چي و مخ ته يې لوی ميز پروت و يو غټ
برېتور پوليس والناست و. د دې په څنگ کي بل
پوليس والا کوم چي دې ته يې اوبه راوړي وې ولاړ
و، او ميز ته مخامخ په چوکي هغه ظالم سېته ناست
و کوم چا چي د دې ماشومي عزت تارتار کړی و. لږ
ساعت وروسته کوم پوليس والا چي دې ته يې اوبه
راوړي وې هغه تللی و. په کوټه کي صرف غټ
برېتور پوليس والا چي برېتونه يې تر خلې هم تېرو

سور وجود

زړگی عليخېل

او بل سپته په خپله گپه او خدا بوخت ناست وو .
 پوليس والا سپته ته ويل چي، حال مي ورلېږلی دی
 اوس به راشي .

شانتی چي د دروازي خواته وکتل نویي د
 دباندې خلاصه دروازه وليده . دې نابیره د دروازي
 خواته منده کړه . کله چي دا د کوټې څخه ووته نو
 غټ برېتور پوليس والا ورته پام شو . هغه چيغي
 کړې او د خپلي چوکۍ څخه پسې ورپورته شو .
 هلکه جینی ولاړه هله وپنیسی
 وپنیسی .

دباندي د تهاڼې څه ديو درام او ازراغی .
 غټ برېتور پوليس والا او آبل عسکر چي کله
 دباندې ورسېدو نو چي کتل یې جینی د گاډی
 لاندي راغلي وه . دهغې نیم وجود بالکل د گاډی د
 تېر لاندي راغلی ؤ . په ځمکه تودې سرې ويني پرته
 وې . د دې په مخ هغه ژړا اوس نه وه کومه چي لږ
 ساعت مخ کي وه . اوس د دې په مخ خوف ، کرب
 هیڅ یو شی نه ؤ چي دا دي مظلومه بنکاره کړي .
 شانتی په ډېر خواږه او مسکي خوب ، د دې ظالمي
 ټولني په تور خادر کي پټ د تور مخ ، سپین حقیقت
 د ځان سره یووړو .

سور وجود

زرگی علیخېل

سپته هم د تهاڼې څخه د باندي راووتی،
پولیس والاد گاهې ډرائیور نیولی و. د شانتي ماما
او مور خبر شوي و چي شانتي په تهاڼه کي ده.
هغوی هم راغلل چي کتل یې شانتي په وینو لړلې په
ابدي خوب ویده ده. د شانتي مور چي دا وکتل نو
بې سوډه شوه. ډرائیور چيغې وهلې چي ما دانۀ ده
لیدلې. زۀ نۀ یم خبر چي دا څنگه منخي ته راغله.
سپته هم د دې موقع څخه گټه تر لاسه کړه او غټ
برېتور پولیس والا ته یې وویل چي
تهاڼه دار صاحب! بوزه دا ظالم ډرائیور
بند کړه. زۀ گورم چي شانتي ته انصاف څنگه نۀ
رسېږي.

02,05,2016

کوټه

خاني گل د سپين سري کونډي د گټي وټي يو زوی ؤ. دی په يوه غير دولتي اداره (اين، جي، او) کي په بڼه چوکۍ ناست ؤ. دده واده نه درلود. دده او مور ډېر خوشحاله ژوند تېروو، خود موريې دا ارمان ؤ چي د زوی واده وويني. خير وخت او شپې تېرېدې، اخر د خاني گل واده هم وشو. دده کور ودانه د واده په اولو شپو کي دده سره ډېره زياته نه غږېده. خو ورځ په ورځ د هغې هم د طوطي غونډي ژبه روانه شوه. داسي نه وه چي د خاني گل د مور سره به په جنگو او دعوو نښتې وه، نا بالکل نا، هغه خود خواښي په هکله ډېره بڼه نږور ثابته شوه. خود هغې د ژبي بله مسئله وه. ماته دا مسئله د ژبي نه بلکې د مغزو ښکارېده.

يوه ورځ خاني گل خپل دو ترته تلو نويې ښځي ته وويل چي، بېگامه مي عجيبه خوب ليدلی دی چي زما فلانی ملگري په اتن او په خوشحالو وي. دده ښځي ژر په غږ کړو چي ستا ملگري ته به څه غم رسېږي ولي چي د خوب معنی (تعبير) چپه وي.

دده ښځي په خبرو څه باک رانه وړو او خپل کار ته روان شو. هلته دده په دو تر کي دده له مخه د

سور وجود

زرگی علیخېل

دۀ هغۀ ملگری چي دۀ بېگه په خوب لیدلی و ناست
 و. سلام دعا نه وروسته دۀ د هغه نه پوښتنه وکړه چي
 څنگه راچکر شوی یې ستا او دوني کار؟
 هغۀ په ډېره غمجنه لهجه کي ورته وویل چي
 یاره خاني گله! زما کوزده ماته شوه. زما په نامه چي
 کومه جینی وه هغې زما درشتې نه انکار او کړو او
 د ماما د زوی سره کراچي ته وتښتېده، اوس زه
 چېرانیم چي څۀ او کړم.

خاني گل چېرانی شو چي د دۀ د بنځي خبره یو
 په سله تهییک ثابته شوه. خو خیر دۀ هغه ته تسلي
 ورکړه، شربت یې په اوچنبلو. دا ورځ تېره شوه،
 ما بنام خاني گل راغی خپل کورته، د مړی خوړلو
 وروسته دۀ خپلي بنځي ته د خپل ملگری افسوس
 ناکه کیسه او کړه. هغې ژر ورته وویل چي مانه
 درته ویل؟ څنگه زما خبره رښتیا شوه که نه؟

خاني گل هم هو ورته وکړه خو په سوچ کي شو.
 سهار بیا خاني گل دو ترته د تلو تیاري نیولې وه.
 بنځي یې ورته وویل چي آسړیه! که دي نن تر ټولو
 له مخه هر څه اولیدل نو هغه به درسره کېږي.

دۀ په چېرانی کي پوښتنه ځیني وکړه چي
 څۀ؟ څۀ مطلب؟

بنځي په ځواب کي ورته وويل چي که دي هر څه مثلاً څه ليکلي څيزونه، پيسې يا نور څه وليدل نو هغه به درسره کېږي.

ده خپلي بنځي ته په خدا وويل چي دعا کوه چي د پيسو ډکه بکسه (بيگ) ووينم.

خیردی د کوره ووت، په يوه رخشه کي کښنستی، رخشه د لس ساعت سفر کولو وروسته د ده د دو تر مخي ته ودرېده، ده رخشي والاته خپله کرايه ورکړه، رخشه روانه شوه خو د رخشي د شاپه ټاټ ليکلي و چي (د هر چا خپله ونډه خپل نصيب). ده دې ليکلي خط ته خاص توجه نه کړه ور، خو چي کله دو ترته ننوتو نو يې ځمکي ته پام شو، لاندي په ځمکه د زر (۱۰۰۰) روپونو ټپروت وليدو. ده ژر نوټ ته لاس کړو خو له بده مرغه هغه نوټ باد يوړو او د يوه پوډري (نشيي) مخي ته ورغی، هغه ژر نوټ راپورته کړو او يوې خواته يې منډه کړه، ده ډېر غږونه پسي وکړو چي اي! دانوټ زما دی، ودرېږه گنې وهم دي، دازمادی، دازمادی.

خو پوډري نارې وهلې چي د هر چا خپل نصيب، د هر چا خپل نصيب.

دی ډېر ځېران او پرېشان دوترته راغی، ټوله ورځ يې په سوچو کي تېره کړه، د بڼځي خبره يې دم ساعت په فکر کي راتله، اخر ما بنام شو، خاني گل کورته راغی، د مړۍ خوړلو وروسته يې ټوله کيسه خپلي بڼځي ته وکړه، بڼځه يې بايد چي خفه شوې وای دا خوشحاله شوه چي مانۀ درته ويل ته زما په خبره يقين نه کوي، گوره څنگه زما خبره رښتيا شوه.

خير دا شپه تېره شوه، سهار شو، ده بيا د دو تر د تلو تياري نيولې وه، بڼځي يې بيا د پرون خبره ورته وکړه چي که څه دي اول اوليدل نو هغه به درسره کېږي .

دی د کوره را ووت، رخشي ته يې لاس ورکړ، په رخشه کي کښېنستی او د دو تر خواته روان شو، په لاره کي يو ځای ډېر رش و. سرک بند و، رخشي و الا هم پرېشانه ولاړ و، د خاني گل سترگي د مخ د رخشي د شاپه ټاټ و لگېدې، په هغه ټاټ باندي عجيبه خط ليکلي و (د بنار جهاز) ده ته په دې خط خدا راغله چي د صحرا جهاز يعني (اوبن) مي اورېدلي و خود بنار جهاز مي نن اول وار اوليدی، خير رش په ختمېدو شو، رخشه هم روانه شوه، چي کتل يې يو اوبن په سرک مې پروت

سور وجود

زرگی علیخېل

و. دا سرک هم په دې سوب بند و، خاني گل ډپر
چېران شو چي دا څنگه کېدای شي. درخشي په تپاټ
د بناړ جهاز ليکلي و او دلته د صحرا جهاز مړ پروت
دی. ده ته دا معلومول چي دا اوبن څنگه مړ شو ډپر
گران و، ولي چي د دو تر وخت په تېرېدو و. دا ورځ
تېره شوه، ما بنام شو، خاني گل هم ژر خان کورته
رسوو. هغه خپلي بنځي ته دا صورت حال ويل
غوښت. مړی يې و خوړه، خو خبره يې په خپته کي
جگه جگه غورځېده. بنځه يې هم په تجسس کي وه،
چي نن به مي خاوند څه ليدلي وي. اخر هغه وخت
راغی چي خاني گل خپلي بنځي ته ټوله کيسه وکړه.
د بنځي يې د خوشحالی نه دا هېر شو چي خوانبي
ته به دوا ورکوي، ولي چي د دې خبره نن هم رښتيا
شوه. خوانبي د دې په انتظار وه چي نړور به راځي
او دوا به راکوي. خو نړور ورا نغله.

دا شپه تېره شوه، سهار شو، نن خاني گل پخپله په
دې فکر کي و چي څه به ويني. بنځي يې بيا هغه
خبره اوکړه، خود خاني گل د ځلې ووتل چي آ
بنځي! داسي نه چي يوه ورځ د مرگ ليک ووينم،
بيا به څه کوي؟

دې په حُواب کي ورته وويل چي هغه په چپه خوا
واړوه، مرگ په ژوند بدل کړه. خو خاني گل د حُان
سره په خدا خدا کي د کوره ووت.

رخشي ته يې لاس ورکړی، په رخشه کي
کېنېستی او د دوتر خواته روان شو. بيا هغه لوی
سرک بند و. د موټرو نه زيات رخشو لاره بنده کړې
وه. سرې، شنې، زېرې قسمه قسمه رنگا رنگ قطار
در قطار ولاړي وې.

دا د رخشو والا هم عجيبه انسانان وي چي
خه يې په زړه وي هغه د رخشي د شا په ټاټ اوليکي.
لکه: ارماني دنيا، زه درنه لارم ته دعا کوه،
مينه قرباني غواړي، نانا اولامبه، زخمي زړه، گوره
خوپه مينه، بیکلي په کي فري، شنه کوتره، صنم بې
وفا، زېر گل، چرسي جانان، خان بيا په نشه کي دی،
گل ميروائس، گورنر راج، چاشه چاشه. عجيبه
عجيبه خطونه يې ليکلي وو. خود خاني گل چي په
کوم خط سترگي اولگېدې د هغه نه يې زړه ولوېدی.

د رخشي په ټاټ ليکلي وو چي (مرگ حق
دی، خوپه کفن کي شک دی). دده نه په دا وخت د
خپلي بنخي خبره چي مرگ په ژوند واړوه هېره وه.
رخشه روانه شوه، راغله سيدها د دوتر مخي ته د

سرک و ابلې غاړې ته ودرېده. خاني گل درخشي نه را کښته شو. رخسوان ته يې خپله کرايه ورکړه، خو د سرک نه نه شو او بنسټی. ولي چي پر سرک باندي دا وخت د فوخيانو قافله تېرېدونکې وه. دی د سرک په غاړه ودرېدی. دده څنگ ته يو ښکلی ځوان چي ځان يې په څادر کي له يخه پټ کړی و راغی. ده هغه ته او هغه ده ته وکتل. دې ښکلي ځوان چي کله خاني گل ته وکتل نو مسکی شو. د فوخيانو قافله راغله، څنگه چي د قافلې د منع موټران را ورسېدل دده څنگ ته ولاړ ځوان د موټر مخ ته ور منډه کړه. د منډي سره سم د يوې غټي دهماکې او از راغی. شاو خوا تک تور گرد خور شو. د فوخيانو نيمه قافله د دې دهماکې په زد کي راغلې وه. بې شمېره فوخيان شهيدان او ټپيان شول. په عام اولس کي هم ډېر خلک شهيدان او ټپيان شوي وو. گېر چاپېره د بارودو بد بوی، د خلگو چيغي، نارې، غوغاد قيامت ننداره جوړه کړې وه. د چا سر نه و، د چا پښې نه وې، د چا لاسونه او د چا بالکل نيم وجود پاتي و. ويني، بوی، تور گرد د ښار ښکلا ختمه کړې وه. د خاني گل د وجود هيڅ درک نه و. هغه ژوندي و که مر دا معلومات تر ډېره موده چا ته نه شو معلوم.

زرگی علیخېل

سور وجود

د خاني گل مور چي دا واقعه واورېده نو په دې
صدمه کي له دې دنيا نه يې سترگي پټي کړې.
د خاني گل بنخه لېونۍ شوې وه. هغې به
خندل، دهغې ژړا او عام ژوند بالکل غائب شوی و.
هغې به د ځان سره په خندا کي ويل چي خاني گل به
اوس کورته راشي، خداي خبر چي هغه به نن څه
ليدلي وي؟

02,05,2015

کوټه

مبارک

هر هغه ښه صفت په ده کي و کوم چي يو انسان يې په طلب کي وي. پوهه، اخلاق، علم و ادب، د دين مبین په هکله تر ډېره حده معلومات، پڼخه وخته لمونځ، د کلام الله هره ورځ تلاوت، هر چا غوښتو چي د ده سره تعلق جوړ کړي، په کلي کي د هر چا په غم او ښادي کي گډون د ده د اوصافو ښکاره ثبوت و، خانزاده چي د مور او پلار يوازنی نازولی زوی و، پلار سرفراز خان يې د دوو لاسو خواري کوله او د زوی خانزاده د تعليم او تربيه يې پوره پوره خيال ساتلو.

خانزاده د ماشومتوب نه ډېر ذهين او اخلاق مند ځوان و. کله چي دی د لسو کلو و نو يې د مورنۍ ژبي سره ډېره زياته مينه پيدا شوه. ورو ورو د وخت په تېرېدو سره خانزاده څو داسي ملگري تر لاسه کړل کوم چي په يوه قام پرسته گوند کي متحرکه وو. خانزاده هم هغه گوند خپل کړو، او د مورنۍ ژبي سره سره د قام او وطن په خدمت کي مامور شو. د وخت په تېرېدو سره په گوند کي د فعاليت په وجه ورته ورځ په ورځ د ترقي دروازي خلاصېدلې. پنځلس کاله يې د قام په ښېگړه کي تېر کړل. په ملک کي د چارواکي جنگ

په وجه د گوند مشران په خپلو کورو کې نظر بند یا ملک بدر شول او قامي هلي ځلي يې بندي شوې، خو خانزاده خپل ملگري په داسې حالاتو کې هم متحرک وساتل. د قام او وطن په دفاع کې د دین مبین په نامه سیاست مدارانو او د نورو گوندو خلگو سره به يې هر وخت دلائل وویل، حتی تر دې چې خانزاده په خپل کلي کې د پردبسمنان او کم دوستان و موندل. د خانزاده مبارزه د قام او وطن مبارزه وه، گوند هم ورځ په ورځ مخ په وړاندې روان ؤ. د چارواکي جنګ په ختمېدو سره د خانزاده گوند د پریزیا متحرک شو. هره ورځ په کلیو کې غونډې، خلګ دې ته تیارول چې زموږ د قام سره له دېره وخته ناروا سلوک، او مورنۍ ژبه مو صرف تر کورونو پورې محدود ده، دا ژبه باید چې د نورو ژبو غونډې د سرکار او دربار ژبه وگرځول شي. په مکتب کې دې د درس ذریعه شي چې بچي مو په خپله مورنۍ ژبه علم حاصل کړي. خانزاده د سیاست سره سره د ادب له لارې هم د قام غږ و نورو قامي وگړو ته رسول خپله فریضه گڼله. په گوند کې د خانزاده د پریزیات احترام کېدو. هر قسمة مشوره به ورسره کېده. ده د قام ځوانان په قامي تحریک او مبارزه پوهه کړل. نه به يې شپه معلومېده او نه به يې ورځ، د گوند د

سور وجود

زړگي عليخېل

ملگرو سره به د هغو په ستونځو کي تر ورورزيات ورنزدې ؤ. يعني د گوند ملگري به ده ته تر پلار او ورور ورتېروو. ده و فعاليت ته چي کله د نورو گوندو خلگو وکتل نويي ده ته په خپل گوند کي د شاميلېدو بلنه ورکړه او ورسره د هر هغه انعاماتو قول هم ورسره وکړو کوم چي و هر انسان ته ضرورت وي. زما په ياد دي د ده به هغو خلگو ته دا ځواب ؤ چي زه خدای د دې د پاره پيدا کړی يم چي زه د خپلي مورنۍ ژبي، خپلي خاوري او د قام خدمت وکړم.

شومره اخلاص ؤ د ده په ځواب کي. واقعي خانزاده په قام او وطن مئين څوک ؤ. ده هيشکله هم خپله نظريه نه شوه بدلولای. پر خپله نظريه کلک ولاړ ؤ.

وخت ورو ورو تېرېدو، خانزاده هم خپلي قامي مبارزې ته دوام ورکړی ؤ. ده به د خپل گوند شوارونه پر دېوالونو ليکل، کله به داسي هم وشو چي پوليس به راغلل او دی به يې تهانې ته بوتلی. بيا چي به ملگري په ده خبر شو نو به يې د تهانې را خلاص کړو.

په هېواد کي د ټول ټاکنې وخت راغی، خانزاده په دې ټاکنو کي د خپل گوند د برياليتوب

سور وجود

زرگی علیخېل

په هکله ډېر زیات ستړی شو. د خانزاده گوند په ټول هیواد کې زیاتي چوکۍ ترلاسه کړې، اوس نو د خانزاده ارمانونه په پوره کېدو وې. زما یاد دي چې ده به خپلو ملگرو ته ویل چې اوس موږ خپل ملي اهدافو ته نزدې شو. اوس به زموږ مورنۍ ژبه سرکاري او درباري شي. اوس به زموږ په غرونو او رغونو خپل واک او اختیار وي. اوس به موږ په دې هېواد کې یو ازاد قام یو. موږ به هر وخت خپله ازادي لمانځو.

وخت په تېرېدو و. خانزاده د گوند د ملگرو سره د قام په خدمت کې مامور و چې ناڅاپه په گوند کې یو داسې بدلون راغی چې خانزاده یې هک پک کړو. په گوند کې د ملگرو ترمنځ د مفاداتو جنګ پېل شو. د گوند رئیس او نظریاتي ملگري چې خانزاده هم پکې و یوې خواته او نور مفاداتي ملگري بلې خواته شول. یو پر بل یې تعمتونه ویل پېل کړل. د گوند ملگرو د یوبل و گړېوانونو ته لاس واچوو. رشوتونه، سفارشونه منع ته راغلل. نظریه ترپېنولاندي شوه. نظریاتي ملگري نظراندازه شول. هغه ملگري مخته شول کوم چې د قامي مبارزې په الف او ب نه و خبر. تحریک په دوو برخو

سور وجود

زړگی عليخېل

تقسيم شو. په داسي حالاتو کي خانزاده يوازي پاتې شو. د پلار مرگ، د مور مرگ، واره واره ماشومان په ميراث کي ورپاتې شول او ورسره ورسره بېروزگاري هم.

زما ياد دي هغه خانزاده چي ډېر نښه تعليم يافته ؤ به کله بېلچې ته لاس کړو او کله به يې د خلگو په کورونو کي کار کاوو او کله به يې په ډېران خپله روزي کتله. د خانزاده غوندي مخلص، با همت او تعليم يافته کارکن د خلگو د خدا شو. کله چي به خانزاده په کلي کي تېرېدو نو د کلي خلگو به پسې خبري کولې چي هغه دی د قام مبارز روان دی. قام او وطن راگتې. خانزاده تردې حده ورسېدی چي ده په نشو لاس پوري کړ. د گوند رئيس تر خپله کوره پوري محدوده شو. کله يې هم دا پوښتنه ونه کړه چي زما په ملگرو څه تېرېږي.

هغه ملگري کوم چي په دې گوند کي د مفاداتو د پاره شامل شوي وو ورځ په ورځ يې مالي ترقي کوله. کله چي به خانزاده سره مخامخ شول نو به يې ورته وييل چي راعه زمور ملگری شه ته به هم په کي ترقي وکړې. زما ياد دي د خانزاده به ډېر ښکلی ځواب ؤ چي زه قام دوست يم، قام دښمن نه. ما دا

سور وجود

زرگی علیخېل

ګوند په خپلو وینو تر دا ځای رارسولی دی، زه
هیڅکله هم نه څرخېږم. د ګوند د مشرانو د خبرو په
وجه کومې چې به په ماضي کې کېدلې دده د مذهبي
علمانو سره نفرت پیدا شوی و. حالانکه خانزاده
خپله د ډېرو عالمانو شاګرد پاته شوی و. اوس
نوخانزاده څېران و چې نه د قام شوم او نه د امام.

پلار خدای بخښلي به یې هر وخت ورته ویل
چې بچیه! دا دنده پرېږده، یو کار او کتار و ځان ته
وګوره چې سباد چا ولاس ته مجبوره نه شي. زما
یاد دي خانزاده به خپل پلار ته ویل چې پلاره! تر
هغو چې دا خپل لوبډلی، ترټلې قام مي په خپلو
پښو نه وي درولی زه څنگه کار وکړم، هان کله چې
دا قام خپل ملي اهداف ته ورسېږي نو بیا ته ګوره
چې زما د پاره ګوند څه نه کوي. زما یقین دی چې
ګوند به ما نه هېروي.

پلار غریب یې په دې اسره کې چې زما د
زوی ګوند به زما زوی لوی افسر جوړ کړي خاورو ته
ولاړی.

خانزاده هم نه و ملامت. هغه ته د ګوند
بعضي مشرانو دا اسره ورکړې وه چې څنگه ګوند د
اقتدار چوکۍ تر لاسه کړي نو اول به ستا د روزگار

مسئله حل کوي. خو افسوس د گوند ملگري چي د اقتدار و چوکۍ ته ورسېدل نو خانزاده او د خانزاده غوندي نور نظرياتي ملگري يې هېر کړل.

نن و خانزاده ته د پلار خبري ورپه يادي شوي. هغه د کلي په يولوی ډېران ناست دی او ماته دا خبري کوي. خانزاده وای چي کشکي ما د پلار خبره منلې وای نو نن به زه داسي خوار نه وای. د خانزاده جامې خري، لڅي پښې او بير سر ماته مخامخ ناست دی. ما ورته د خوراک خيزونه راوړي دي خو خانزاده بزدلی چي ماله يو څه پېسې راکړه چي زه پوډر په اخلم. ټول وجود مي درد کوي. هغه بيا داسي گویا کېږي چي! دا نن زه ملگرو ته بېگانه يم، دا زما سزاده چي ما د پلار خبره نه ده منلې. د ډې خبري سره سم د خانزاده د سترگو او ښکي راغلي، د خوراک خيزونه يې يوې خواته کېښودل او د ډېران نه ولاړ شو. ما ورته ويل چي خانزاده چېري؟ دا خو وخوره، دا مي تاله راوړي دي. ده هېڅ ځواب نه کړو را او يوې خواته روان شو او د کلي په يوه لويه مرداره (گنده) ناله کي کوز شو.

هغه تعليم يافته ځوان چي شل کاله يې د قام په خدمت کي تېر کړي ؤ، نن څومره بې وسه او بې

سور وجود

زرگی علیخیل

دوسته و. ټول علم او ادب یې د نشو په لوگي کي
دود کړی و. زه نه پوهېږم چي د دې ذمه وار به څوک
وي، گوند که دده راستي؟ او زه نه پوهېږم چي د
خانزاده انجام به څه وي.

20,01,2016

کوټه

سور وجود

د ۱۹۹۹ د دسمبر د ژمي یخه شپه ده. کرم خان په خپله کوټه کې وانگېټې ته ناست دی. دانگېټې و شاوخوا ته دده اته (۸) ماشومانې لوني راټولي دي. انگېټې سره ده، دباندې له کوټې د سپینې اوړي خادر خور دی. دده مشره لور نائله چې د خوارلسو کالو ده په انگېټې کې د اور د بللو په هڅه ده. د نائلې اووه خوندي چې په کې یوه یخ وهلې ناروغه ده د نائلې او د انگېټې په خوا متوجه دي. په کوټه کې یوه تته ډیوه دا وخت خپله اخري ساه ورکوي. د ماشومانو خوندو ترپزو یې له یخه اوبه (گنګ) روان دي. نائلې په انگېټې کې خه زاره بوتان (گوتونه) اچولي دي، خو هغه د بلبو نوم هم نه اخلې. پلار کرم خان یې هم د خور او راييسې ناروغه دی. کار او کتار یې له تېرو دوو (۲) میاشتو وچ ولاړ دی. هیڅ یو داسې لار نه ویني چې هغه دي د خان او د یچو درملنه وکړي. ماشومانو له سهار راهیسې هیڅ نه دي خوړلي. په کور کې چې خه وو هغه تمام شوي وو. کرم خان هم له ډېره نیستی هر وخت په خشم و. اوس هم دی و نائلې ته په خشم و، خود خپلې یې خه نه باسل.

اخرد برداشت ماده یې وچاوده او پر نائلې یې خله خلاصه کړه.

سور وجود

زرگی علیخیل

له مازدیگر راهیسی په دې یوه اور اخته یې، یو
اور نه شې بلولای؟ دو مره بې کاره جینی ما په خپل
ژوند نه وه لیدلې، کله داته چي یې. ټوله ورځ په کلي
ورکه یې، یو بوټی دي کورته رانه وړو، نه دپلار خیال
در سره دی او نه د ماشومانو خوندو.

بابا! زه څه وکړم، بوټان لامده دي، د اور کوتی
(ماچس، باکس) مي په تمامه کړه خو هیڅ کار نه کوي.
ځواب خودي داسي ایزده دی، خویو اور نه شې
بلولای.

بابا! ما کله ځواب در کولو.

بس، بس، ډېره مخته مخته مه کېږه، دپلار مخته
خبري کوي، شرم، حیا هر څه دي غورځولي دي.
ما داسي کومه خبره وکړه چي ته راته په قهر
شوې؟

وايم ځله دي بنده کړه گنې درولا پرېم، کرم خان
په قهر کي ورته او وویل.

سمه ده، راشه بیا یې خپله بل کړه، دامیرات
اور.....

د دې خبري سره سمه نائله د انگېټی له مخه
ولاړه شوه. پلار چي یې دا وکتل نو ژر پسې را ولاړ شو.
نائله یې د وېښتانو و نیوله او په مخ یې ورته ځای پرې

برابري کړي. د پلار چينغې شورو شوې چي، ته ماته
خواب راکوې، ماته خواب. د دا چينغو سره نائله په
خاپېرو وهي. په کوته کي ناست ماشومان هم چينغي
شروع کړي. په کوته کي يوه لويه واو بله جوړه شي، په
دې حال کي ډيوه هم خپل انجام ته ورسېږي. څنگه چي
ډيوه گل شوه نو په کوته کي يوه چينغه شي. دا داسي
چينغه وي لکه څوک چي يو ماشوم په چاره يا په يو
داسي څيزو وهي چي هغه خای په خای شي. دې چينغي
په کوته کي خاموشي راوسته. پلار کرم خان ژرد ډيوې
په خوا منډه کړه. پنبه يې په يو پروت وجود کي ونښته
او پر مخ وغورځېدو. خوبيا يې هم وډيوې ته خان
ورسو. ډيوه يې د تاخچې نه راواخسته او د انگېټی
خواته راغی. د اور کوتی يې تر لاسه کړه، او د ډيوې په
بلولو کي بوخت شو. لگيا، لگيا اخريې ډيوه بله کړه. د
ډيوې په رڼا کي چي يې په کوته کي وکتل نو يو سور
وجود دده په مخ کي پروت و. د کرم خان سترگي رډي
راوختې. په کراريې وجود وښوروو خو هيڅ خواب نه
و. کرم خان چي دا وکتل نو ډيوه يې په ځمکه وغورځوله
او د کوټې نه په منډه د باندي ووت.

سور وجود

زرگی علیخیل

سور وجود د چاؤ؟ د نائلی و کد نائلی د بلی
خور و. کرم خان له دې غمه خان خلاص کړو اوله کوره
وتبنتېدو. خو سور وجود د چاؤ؟

سهار د محلي خلگ د کرم خان پر کور راټول وو.
يو سور وجود يې په کت کي اخستی د اديرې په خوا
روان شول. په کور کي داسي شوک نه و چي د دې سور
وجود پسې يې ژرلي وای. ماشومانو ته د محلي خلگو
د خوراک خيزونه راوړي و او د اورنگېټی يې هم ورته
بله کړې وه. ماشومانو خپل خوراک کولو او د انگېټی و
مخ ته ناست اخوادې خوا يې کتل چي دا خلگ زمور
کورته ولي راغلي دي؟

خو هغه سور وجود د چاؤ؟ نائله خه شوه؟ ايا
نائله د کوره وتبنتېده که خدای مه کړه.....؟

21,01,2016

کوټه

لویې کتابه

ډېرپه کراره کراره د پیراغا جان د حجرې په
 خواروان سډو جان چي پرمخ یې د مایوسی اثار له
 ورايه بنکار بدل، خادر په وږو، توري خپلی، تور
 واسکت (سدری) هغه هم له گرده ډک، جامې یې
 خریني، بس که و نو هغه ژوندی و. د پیراغا جان و
 هجرې ته ورغی، چي کتل یې د پیراغا جان سره نور
 مریدان هم ناست ول. سډو هم یوې خواته د حجرې
 په یوه کونج کي غلی خپل په سوچو کي ډوب
 کښنستی. پیراغا جان هم یو وارد سترگو په
 کونجو کي سډو ته وکتل. بېرته د مریدانو خواته
 متوجه شو.

لږ ساعت وروسته مریدان هم یو یو ټول
 رخصت شول. اوس نو یو پیراغا جان او سډو جان په
 حجره کي یوازي پاتې شول. سډو خپل په سوچونو
 کي ډوب و چي پیراغا جان په غږ کړو.

سډو جانه چېرې په سوچو کي ډوب یې؟

هان! یو حای نه اغا جان، بس دغسي. سډو
 نابیره اخوادي خوا وکتل او پیر صاحب ته یې په
 سره اسوېلی. خواب ورکړو.

دلته زما څنگ ته راشه، پیر صاحب و سدو ته
خپل خواته دراتللو اشاره وکړ.

سدو هم په کراره ورولاړ شو او دیوه ناروغه
غوندي د پیر صاحب څنگ ته ورغی او مخامخ پیر
صاحب ته کښنستی.

سدو جان چي د درو وروڼو تر ټولو کشر
ورور و، پلاري يې يو کال مخ کي له دې دنيا سترگي
پټي کړي وې او د مور سوري يې لاپه سر و. د وې
خوښدي يې د اکا و زامنو ته ودې وې، چي هغه تر
ده مشري وې. دی تقريباً د اته وينت کالو و. دوه
کاله مخ کي يې د خاله د لور رېښميني سره واده
کړی و. دی د دې واده څخه خوشحال نه و. د واده نه
مخ کي ده ډېري نارې وکړې چي زه دا واده نه کوم.
خو وروڼو ورسره نه ومنله او د رېښميني سره يې
واده وروکړی. دوه کاله په ډېره پرېشاني او
سوچونو تېر شول. اوس نو سدو جان سم وامي شوی
و. په کور کي يې وخت نه تېرېدو. د ملگرو سره به د
پخوا په شان سپلو او تماشو ته نه تلو. تنهائي يې په
برخه شوې وه. خو يو داسي ځای و چي هلته ده
سکون موندلی شو، او هغه د پير صاحب حجره وه.

کور ودانه رېښمینه هم د دۀ په دې رویه ډېره
 پرېشانه وه. هغې چې به هر څه کوشش وکړو چې دا
 معلومه کړي چې سډو ولي پرېشان حال دی نو سډو
 جان به ورته وویل چې زۀ په یوه لویه گناه اخته یم.
 هغې به بیا پوښتنه ځیني وکړه چې دا څنگه گناه ده
 چې کفاره یې نه شي کېدای. دۀ به ورته ویل چې
 وخت به راځي چې زۀ به د دې گناه کفاره ادا کوم.
 مور، ورونه، ورېندارگانې، خوښدي، خېل او
 خپلوان ټول سډو ته پرېشانه وو. چا به ویل چې
 رېښمینه یې نه ده خوښه. چا به ویل چې په بلي یوې
 جینۍ مئین دی، چا به ویل چې تعویزونه په شوي
 دي. چا به څۀ چا به څۀ.

نن بیا د سکون په لټون د خپل پیراغا جان و
 حجرې ته راغلی ؤ. پیراغا جان دی خپل مخ ته
 کښېنولی ؤ. دۀ ته یې په ځیر ځیر کتل. په
 حجره کې بالکل چپه چپتیا وه. اخر کار
 پیر صاحب دا چپتیا ماته کړه. سډو جان ماته
 ووايه څۀ کیسه ده؟

سډو چې سترگي یې په ځمکه کې ښخي
 کړي وې په کراره د پیر صاحب په خوا پورته کړې.
 اغا جانه! څۀ درته ووايم؟

هغه چي ستا په مخ بڼکاري او د زړه نه دي
خُلې ته نه راځي، پير صاحب په خواب کي ورته
وويل.

اغا جانه! ماته داسي بڼکاري لکه چي زه په
يوه لويه گناه اخته يم.

لويه گناه؟ پير صاحب په دې خبره لږ بيداره
شو او حيران هم.

هو اغا جانه لويه گناه.

زه پوهه نه شوم دا ته څه وايي؟

اغا جانه! نه پوهېږم چي دا زما وام دی او که
رښتيا. ماته داسي بڼکاري لکه چي زه په گناه اخته
يم، د دې خبري سره سم د سدو د سترگو نه غټي غټي
او بڼکي رواني شوي.

سدو جانه ماته سم حال ووايه، ما سم په خبره
پوهه کړه چي اخر کيسه څه ده؟

اغا جانه! زه تا څنگه پوهه کړم، زه خپله نه
پوهېږم چي څه کيسه ده، ته راته ووايه چي د دې وام
څه درملنه شته او که نه؟

گوره سدو جانه! ترهغو چي مرض نه وي
معلوم شوی د دنيا يو طبيب هم درملنه نه شي کولی.

سور وجود

زړگی عليخېل

ته ما په کيسه پوهه کړه، کېدای شي چې زه ستاد
زړه دا وام وباسم.

اغا جانه! زه تا څنگه پوه کړم، زه څخله نه
پوهېږم چې له ما سره څه کيسه روانه ده. سدو په سره
اسوپلي دا خبره ورته وکړه او د يو ستري مسافر
غوندي د خپل حايه ولاړ شو.

سدو جانه چېرې؟

خم اغا جانه! لاله ويل چې اغا جان ته وايه
ما بنام بيا ډوډی ته راشه. زما د ورپرې کوزده ده،
سدو په تلو کي دا خبره ورته وکړه او د حجرې نه
ووتو.

پير صاحب هم په سوچو کي شو چې دا په
سدو څه شوي دي.

د سدو جان په کور کي نن ډېری وو. خاله
گاني، تروري گاني، خوښدي، خورلني، ماشومان،
سم د واده ماحول و. د ما بنام د لمانځه وروسته د
سدو مشر ورور اختر جان چې د کلي خلگو اختري
ورته ويل کور ته د خورا کي څيزونو سره راغی.
خپلي کور وداني ته يې غږ کړو. هغه سم دستي لکه
مينځه ورته حاضره شوه. څيزونه يې و هغې ته
ورکړو، او د سدو پوښتنه يې ترېنه وکړه. هغې په

سور وجود

زرگی علیخېل

خواب کي ورته وويل چي هغه خوله سهاره وتلی دی. اختری بېرته د حجرې خواته وگرځېدی. د سدو د مورپه کوټه کي دوې سپین سري ناستي مجلس یې کاوه، څنگ ته یې د سدو مور پر لمانځه ولاړه وه. د سدو مور ډېره بختوره بنځه وه. هر وخت به په عبادت مشغوله وه.

اوس هم دا په لمانځه ولاړه وه چي داسي خبره یې تر غوږ شوه چي په لمانځه نه شوه پوه. د رکوع په ځای سیدها سجدي ته ولاړه، او د یوې سجدي نه پس یې سلام وگرځاوه... دا ژر را ولاړه شوه او د سپین سرو بنځو په څنگ کي کښېنسته.

آخوري! دا تا چي اوس زما د زوی په هکله کومه خبره وکړه دارښتیا دي؟

هو خوري! دارښتیا دي. زه خونه وم خبره چي تا خپله خور څه رېښمینه سدو ته غوښتې ده. زما خو دا فکر و چي تا به په پرديو کي و زوی ته جینی غوښتې وي.

دا ته څه وايي؟ د سدو مور په ژړا ورته وويل.

خوره! زه د دې خبري شاهده یم، سپین سري ورته وويل.

کېدای شي چې ته غلطه شوې يې، کېدای
شي چې تابل څوک ليدلي وي، د سډو مور خو اوس
سمه لېونتوب ته برابره شوه.

کشکي دا درواغ وای، خو خوره! اوس دا
وخت د ويرنه دی، د دې گناه ځان خلاص
کړئ..... سپين سري د نصيحت په توگه
ورته وويل.

زما خو دي کور را سپره کړئ، اوس به څه
کوم، سډو جان هم نن سبا تريو تريو کېږي....
سډو مور په ژړا ورته وويل.

بس خوري! مشر زوی دي را وغواړه او ژر
دا پرېکړه وکړه.

لږ ساعت پس د سډو مور خپلي اوبنکي د
ټکري په پلو پاكي کړې او د کوټې نه ووته. ماشوم
يې حجرې ته ولېږی چې ورشي اختري ته غږ کړي.
لږ ساعت وروسته اختري هم راغی. مور او زوی
دواړه يوې خلاصي کوټې ته ننوتو او د کوټې
دروازه يې د ځان پسې بنده کړه.

لږ ساعت پس اختري او مور د کوټې نه
راووتو. اختري سيدها د مور کوټې ته ولاړی، هلته
ناستي سپين سري نه يې پوښتنه وکړه چې، واقعي

سور وجود

زرگی علیخېل

دا کیسه رښتیا ده؟ هغې هم سم د لاسه پر قرآن قسم ورته وکړی. اختري هم پوخ زړه ته ولوېدو چي ورور مي په ډېره لویه گناه اخته دی.

مور غریبي یې په ژړا ورته وویل چي! زویه اوس به خه کپړي؟ د سډو جان ژوند خو تباه شو.

موره! ته صبر وکړه. هسي هم نن د خوشحالی ورغ ده. خلگ راروان دي خلاصه کوي. دا کیسه به سبا ته پرېږدو.

سمه ده، خوداسي لاره یې وباسه چي زوی او نږور مي بېرته د دې کور شي... د سډو مور په ژړا ورته وویل.

اوس تاسو چاته دا خبره مه کوئ، تر سبا ټول په خله لاس ونیسی، اختري د دې خبري سره سم د حجرې په خوا روان شو.

لږ ساعت پس په کور کي داسي ماحول جوړ شو چي هر خای دوې یا درې بنځي ولاړي غلي غلي رغېدلې. ټول خبر شو. که څوک نه وو خبر نو هغه سډو او رېښمینه وه.

رېښمینه د مېلمنو په خدمت کي لگیا په هیڅ خبر نه وه، خو کله کله به یې فکر وکړو چي دا بنځي ماته ولي داسي په شکمن نظر گوري؟

هلته په حجره کي مېلمانہ راغلل. د مېلمنو سره خو بڼځي هم وې چي کورته راغلي. سډو هم خدای خبر له کومه رابنکاره شو، د مېلمنو په خدمت کي دواړه خاوند او بڼځه داسي لگيا و و لکه چي د دې کور نوکران. چي کله به د سډو مور په سډو يا په رېښميني سترگي ولگېدې نو به غلې په ژړا شوه. د اختري د لور خلاصه وشوه، څلور لکهه کالداري (روپۍ) يې و لور کېښود. خلگ د ډوډۍ وروسته سره د دسمال ولاړل. د کور خلگ، خاله گاني، ترورگاني، خوښدي، خورلني ټولي په کوټو سره ننوتې. نارينه مېلمانہ په حجره کي سره ځای شول. سډو خپلي کوټې ته ورغی خو لږ ساعت ورسته د سډو مور د سډو و کوټې ته راغله، سډو يې د ځان سره خپلي کوټې ته بوتلی.

نن ته زما په کوټه کي پرېوزه، هلته ستا په کوټه کي بڼځي پرېوزي. د سډو مور و سډو ته په مينه وويل.

سډو هم بې د څه پوښتني يوې خواته اوارې بستري ته ځان برابر کړو او ويده شو. هلته رېښمینه پرېشانه وه چي سډو چپري ورک شو. په سوچو سوچو خوب ورغی او ويده شوه.

سحار چي ڪتل د ڪلي ملا، د رېنميني پلار
نبي جان اڪا، د اختري دوی په حجره کي د اختري،
سدو او د وروڼو سره ناست داسي خبري يې کولې.

ملا: اختر جانه ته داسي وکړه چي هغه سپين
سري راوغواړه چي مور د هغې نه خپله پوښتنه
وکړو. کېدای شي چي بله کيسه وي.

سمه ده ملا صاحب، زه يې اوس درته راوړم.

اختري ولاړ شو او کورته ولاړی. لږ ساعت
وروسته بېرته کوټې ته راغی او ورسره هغه د پرون
مانښام سپين سري هم وه کومي چي اختري ته قسم
خوړلی و.

موره سترې مه شي.

خپريوسي ملا صاحب.

آبڼه موره! دا راته ووايه چي تا واقعي سډو
جان د رېنميني د مور په غېږ کي ليدلی و چي هغې
شيدې (پي) ورکولې.

زه پردې خبره قسم کوم. زه به ولي د بل چا
کور خرابوم. ما په دې خپلو سترگو اوليدل چي د
رېنميني مور کومه چي د سډو جان خاله وه خدای
دي وبخښي يې شيدو (پي) ته اچولی و.

سور وجود

زرگی علیخېل

موره ته د دوی خه یې؟ ملا صاحب سوال
ځیني وکړو.

زه د دوی هیڅ نه یم. زه کله ناکله د ډېري
مودې پس دلته راشم. د سدو جان مور زما د
پېغلتوب نه دیني خور ده. سپین سري په ځواب کي
ورته وویل.

ته دا دومره موده چپري وې؟ ملا صاحب بیا
سوال ځیني وکړو.

ملا صاحب زه د تېرو پنځو کالو څخه د لور
کره وطن ته تللي وم. هلته لې ناروغه شوم. د سدو
مور حال راکړی چي راشه زه به دي دلته درملنه
وکړم.

سمه ده موره، ته اوس تللي شې. ملا صاحب
ورته وویل.

دې خبري د سدو په کور کي د ماتم غوندي
ما حول جوړ کړو.

ملا صاحب! اوس به خه کېږي؟ اختري د ملا
صاحب نه سوال وکړو.

خه به کېږي، سدو به دا بنځه پرېږدي. ولي
چي دا د سدو رضائي خور ده، او د خور سره نکاح نه

سور وجود

زرگی علیخیل

شي کڀدای، دا ډېره لويه گناه ده، ملا صاحب په
خواب کي ورته وويل.

ناييره د سدو سره پير اغا جان هم کوټې ته
راغی، پير اغا جان د سلام و د عانه وروسته په مجلس
خان خبر کړو. اختري نه يې اجازه واخسته چي ته يو
وار هغه بنځه لا راوغواړه زه يوه پوښتنه ځني کوم.
اختري هم د پير اغا جان خبره پر ځای کړه او ولاړی هغه
سپين سرې بنځه يې بيا راوغوښته. کله چي سپين
سرې راغله نو پير اغا جان چي وليدل هغه شک وړپيدا
شو نو يې پوښتنه ځني وکړه.

ادې! په وطن کي څه حال و؟

څه درته ووايم، مرگونه ډېر وو.

خدای دي د مړو سره ښه وکړي. دا راته

ووايه ښک اغا جان پېرني؟

هو خود يې پېرښم، خو کاله له مخه له دې

ځايه وطن ته ولاړی.

څنگه وو؟

د خدای په فضل هغه ښه و.

کله کله ورځي؟

هو خود، چي راتلم يو وار ورنسکاره شوم. د

لمسي تاويزونه مي پر هغه دي.

خو وخت دي کېږي چي وطن ته تللي يې؟
دوه کاله کېږي.

ټول ناست خلگ او ملا صاحب د دوی دواړو
و خبرو ته حيران وو چي دا بيا څنگه پوښتني دي.
پير اغاجان و ټولو ته مخ راواړوی او وې
ويل چي؛

دا سپين سري درواغ وايي. نېک اغاجان
خلور کاله له مخه په يوه دهماکه کي شهيد شو. زه
يې جنازې ته ورغلی وم.
ملا هم پريشان غوندي شو چي څه کيسه
روانه شوه.

پير اغاجان پر سپين سري مخ راواړوی او
ورته يې وويل.
څله د خدای بدبختي د خلگو جوړ کورونه
ورانوي. څه درېښه ده؟

د سپين سري زبانه بنده شوه، سترگي يې
رډي راوختې، دهیڅ ويلو توان يې نه درلود.
پير اغاجان پر ملا مخ راواړوی او لږ په غصه
يې ورته وويل.

او ملا صاحب! ته څه بلا وهلی وې چي سم د
لاسه دي فېصله صادره کړه. لږ د خدايه ووپرېږه.

سور وجود

زرگی علیخېل

لومړی خو معلومات وکړه چې دا بنځه درواغ وایي
که رښتیا.

پراختري یې مخ راوړوی چې
اختریه! دا سپین سرې سم دستي له کوره
وباسه او ائینده خیال کوه چې داپه دې کور کي پرې
نږدې.

ته د کور وایې والله که په دې وطن رانه
وگرځي. اختري په جذباتي انداز وویل.

د کور زانې چې په دې خبرو خبري شوې نو
دېرې زیاتي خوشحالي شوې. او یو بل ته یې سره
ویل چې پیراغا جان په خو خبرو د سپین سري درواغ
ونیول.

د رېښمینی د دوو کالو پرېشاني پای ته
ورسېده او د سدو جان د زړه بوج هم سپک شو او د
یوې لویي گناه نه خلاص شو.

سپین سرې هم غلې ولاړ شوه او د کوره
ووته. بیا چا دا په کلي کي خولا پرېږده په وطن کي
هم نه ولیده. خودا تر اخره نه شوه معلومه چې سپین
سري دا ولي وکړل.

21,03,2016

کوټه

د یونانی شپې سفر

له ډېره وخته مي دا خواهش او ارمان وچي
دوبی ته ولاړ شم او هلته بڼې پیسې وگتېم. د پلار قرضې
، دمشر ورور واده او خپل سباوون بڼه برابر کړم.
د خدای کارونه دي، هغه ورځ راغله چي زما د
دوبی ویزه ولگېده. ټول کور خوشحاله و. خو مور، مور
مي ډېره خفه وه. ولي بڼه وه خفه، دهغې د زړه ټوټه،
يعني زه دهغې څه جدا کېدلېم. هغه هم د شپږو کالو د
پاره. خیر، د دوبی جهازونه په ټول هېواد کي هغه وخت د
کراچي څه تلل. کراچي د سنډه ولایت ډېر لوی ښار دی،
ولي د کراچي هوایي ډگر (ایئرپورټ) بین المللي
(انټرنیشنل) و. زه یو ماخوستن د کوټي بس اډې ته
ورغلم. هلته مي د کراچي د تلو د پاره په یوه بس کي
ټکټ واخستو. لس ساعت پس زه په بس کي ناست وم، او
هغه د خپل منزل کراچي په لور روان شو. په بس کي
پنځي کم خلگ ناست وو. زما د څنگ چوکۍ خالي وه. په
دا بل څنگ کي مي چي دلاري په دا بلي خوا په چوکيو
کي یوه زنانه او ورسره یوه ښکلې ماشومه چي تقریباً د
خلورو کالو وه، ناست وو. بس روان و د خپل منزل په لور.
زما د څنگ د چوکۍ زناني کله کله زما خواته کتل.

سور وجود

زرگی علیخیل

ماشومی خوبالکل له ماسترگی نه اړولې. ډېره بنائسته ماشومه وه. تور وېښتان، غټې غټې توري بنائستې سترګې، نازک ښکلي لاسونه، بالکل د يوې شهزادګۍ غوندي ښکارېدله. زما سره د واسکتې په چپ کې خو خوړې (تافياني) وې، مایوه خوړه د چپ نه را وايسته او ماشومی ته مې ونيوله. ماشومی هم د ستي وړلاس کړو او خوړه يې رانه واخسته. ورو ورو ماشومه له ماسره مانوسه شوه. تقريباً د څلورو ساعتو پس بس د ماخوستن ډوډۍ ته په يوه هوټل ودرېدی. زه هم لاندي کښته شوم. لږ هوا خوري مې وکړه، ډوډۍ ته مې زړه نه کېدو. پرتله واپس بس ته راغلم او پر خپله چوکۍ کښېنستم. چي کتل مې زنانه ويده او ماشومه ويښه ده. ما ماشومي ته خپل خواته د راتلو اشاره وکړه. هغه هم دستي راو لاړه شوه او زما څنگ ته پر خالي چوکۍ کښېنسته. نور سوار ليان چي راغلل نو د بس کنډېکټر (کلينډر) غږ کړو چي وگورئ څوک خو پاتي نه دي؟ سوار ليانو هم غږ کړو چي نا درځه له خيره.

بس هم بيا د خداي په توکل د منزل په لور روان شو. ماشومه له ماسره دو مره مانوسه شوه چي سمه خدا اولوبي يې شروع کړې. تقريباً د درو ساعتو پس دا هم سترې شوه. زما په ځنگانه يې سر کېښودو او په خواږه

خوب ويده شوه. ما هم څه فكر نه وکړو، او په مسکي مي د ځان سره وويل چي؛ ماشوم هم د خداي له طرفه لکه فرشته داسي وي. گوره څومره په خواږه خوب ويده ده، په دې هم نه ده خبره چي داسي پردی دی. خو خپل ځان په هر حال کي خوشحاله ساتي. شپه په کراره کراره تېرېده. د بس ډرائيور هم په ډېر کم او از کي زړې اردو (هندوستانی) سندري لگولي وې. ما هم خوندي ځني اخستې ؤ. ولي زما خپله داسي سندري خوبېدې. کله کله به مي زنانه ته هم وکتل. هغې په ځان ټکري خور کړې ؤ، او داسي بې غمه ويده وه لکه چي دا په کور کي وي. د سهار سترگه بنکاره شوه، سفر اوس د يو ساعت پاتي ؤ. ماشومه زما په څنگ کي په خواږه خوب ويده او زنانه پر خپل ځای ويده وه. زما سترگي د ناخوبي نه سرې او بنتي وې. وجود مي هم د سفر په وجه درد کولو. خیر دايو ساعت هم تېر شو. د کراچي بس اډې ته ورسېدو. ماشومه لا ويده وه، ما په کراره ماشومه په چوکي سمه کړه. زانې ته چي مي وکتل هغه هم لا تر اوسه ويده وه. زه د بس نه شپوه شوم. خپل سامان مي تر لاسه کړو. فکر مي او کړو چي جهاز خوننه بجې دوبي ته روانېږي، دوه ساعت د آرام کولو د پاره شته. درځه چي يو ځای آرام وکړم. ما خپل سامان راواخستو، دوه يادري قدمه مي لا

سور وجود

زرگی علیخېل

نۀ وو اخستي چي را پسې غږوشو چي، اې ځوانه! دا ماشومه دي در سنبال كړه.

ماشومه؟ زما يودم را ياد شو، مخ مي زر شاته راوگرځوو، چي كتل مي د بس كندې پكتېر د ماشومي سره ولاړدى.

دا زما سره نۀ ده. دا د خپلي مور سره ده. ما ځواب ور كړو.

څۀ وايې؟ كندې پكتېر په حيرانتيا كي پوښتنه رانه وكړه.

هو جانانه! د مور سره، زۀ يوازي يم.

لاكن دا خو ستا پسې گرځېده، كندې پكتېر بيا په دې خبره حيران كړم.

وروره دا په ابلي چوكۍ ناستي زناني سره وه. هغې له يې وروله، مالږد غصې په انداز كي ورته وويل.

تۀ ودرېږه! زۀ يې گورم. كندې پكتېر د بس خوا ته وگرځېدى، بس ته وختى، چي بېرته راكښته شو نو هغه زنانه هم ورسره وه. د زناني مخ نۀ وپت. ډېره ښكلې وه. هغه زنانه نۀ بلكې پېغله جينۍ ښكارېدله. د لږ ساعت د پاره يې زۀ ځان ته حيران كړم. زنانه سيده راغله زما مخ ته ودرېدله.

سور وجود

زړگی عليخېل

ماشومه يې د لاسه نيولې وه، او زما خواته يې را
مخته کړه.

آ، وروره! دا خپله ماشومه دي درگرځوه
داسي نه چې درنه ورکه شي. د زانې په دې عمل او
خبره زه هک پک شوم، حيران وم چې زه څه وکړم.
زنانه هم د دې خبرې سره سمه بلي خواته روانه شوه.
ما زر پسې غږ کړو، چې

آ، خوري! دا ماشومه زمانه ده، خپله
ماشومه دي بيا يه.

زنانې زرمخ را واپوو، زما سره؟ وروره چې
ساتلای يې نه شي نو بيا يې پيدا کوي څله؟ او بيا
يې په نورو خلکو تپې څله؟ زه عزت داره جينۍ يم،
دا خپله گناه په مامه تپه.

خوره! زه په قسم وايم چې دا ماشومه زما
سره نه وه، زه چې پرون بس ته راوختلم داله تاسره
ناسته وه. او ته وايې چې داله ماسره ده. په دې
لانجه کي خلگ هم پر مور راټول شول. د بس
ډرائيور راغی او ويل يې چې ما ټوله شپه تاته په
اينه کي کتل، دا ماشومه له تاسره وه او اوس
وايې چې داله تاسره نه ده؟

استاد جي! زه قسم خورم چي داله ماسره نه ده. زما په سترگو کي اوبنکي راغلي. په زره کي مي ويل چي دا په خه غم واو بنتم. زما د دوبي د تلو ارمانونه، ټول خاوري کېدل.

په دې منځ کي زاني داسي خبره وکړه چي زره مي بېرته راپورته شو.

ډرائيور وروړه! د ماشومي نه پوښتنه وکړه چي دا د چا سره ده؟

زما د خلي نه هم ناخپه ووتلو چي، هو، هو، بالکل د ماشومي نه پوښتنه وکړه.

ډرائيور هم د ماشومي خواته لږ چوغ شو او په نازي پوښتنه ځيني وکړه چي، بچيه! ته د چا سره يې؟ د دې خورکي سره که د دې ماما سره؟

ماما سله..... ماشومي په خپلي توتلي ژبي په معصوميت سره ځواب ورکړو.

زما دماغ کار پرېښودو. په سترگو مي توره تياره راغله. په ځان نه پوهېدم چي خه راباندي کېږي. کښېنستم په ژراشوم، او چيغي مي کړې چي،

دازما سره نه ده، دا د دې بنځي سره ده. چي کتل مي هلته بنځه نه وه، هغه غائبه شوې وه. صرف ډرائيور او کنډېکټر راته ولاړ وو. مخ ته مي

سور وجود

زرگی علیخېل

ماشومه ولاړه د سترگو نه یې غټې غټې اوبنکي را
رواني وې، خو ژر ا یې نه وه.

استاد جي! دا یې داسي نه مني. زه به ورشم،
پوليس والا به راولم، هغه یې د ده په پلار لاهم
مني، کنډېکټر و ډرائیور ته وویل.

زما هم دا خیال دی، ورشه رایې وله.
زه په هغه خای هک پک ناست زبانگو مي
بنده وه. د خُلي مي یو گای نه وتی. لږ ساعت
وروسته دوه پوليس والا راغلل. یو پکي غټ برېتور
زما خواته راغی. هغه دویم لږ اخوا ودرېدی.
آ، ډرائیوره! خه کیسه ده؟

سرجي دا ماشومه د کوټي نه تردې خایه د
دې سړي سره ده، اوس وایي چي دا زما سره نه ده.
بنه نو دا خبره ده. هلکه دا خه وایي؟ دا
ماشومه له تا سره ده؟ پوليس والا اوس زما خواته
متوجه شو.

ما هم خپل دماغ په خای کړی، ورته راپورته
شوم، سرجي زه قسم خورم چي دا ماشومه زما سره
نه ده. دا دیوې زناني سره وه. هغه خدای خبر چي
اوس چېرې ورکه شوه.

دا ډرائیور خه وايي؟ ماشومه خه وايي؟ او
 ته، ته خه وايي؟ سمه خبره کوه گنې نو د کراچي د
 جیل هوا درباندي خورم.

زه به ولي درواغ وایم. ماته ضرورت خه دی؟
 زه تر اوسه واده لانه لرم. زه خوروان یم دوبي ته. ته
 زما پاسپورټ، ویزه او د جهاز ټکټ کتلاي شي.

بنه نو ته اغوا کاريې، ماشومان غلا کوي
 او بهرني هېوادو ته يې وړي. د دې واره پوليس والا
 پر خپل اصلیت راغی. په داسي لهجه کي يې دا
 خبره وکړه چي زما خخه هره لاره ورکه شوه.
 هلکه سا وپنه!

جي سر.

دا دروان کړه تهاڼې ته، هلته به دده سره
 گورو. خدای خبر چي نوريې لاهم خومره ماشومان
 غلا کړي دي. او د سرغنه به يې هم پته ولگېږي چي
 څوک دی.

ورسره ملگری سپاهي زما خواته راغی. زه يې
 دلاسه ونيولم. ما چينغي کړې چي! زه غل نه یم او دا
 ماشومه زمانه ده، خدای ته وگورئ، زه دوبي ته روان
 یم، زه غل نه یم، پوليس والا داسي کنبولم لکه د گنجه
 چي څوک پسه (گډ) واخلي او بيا يې پړی په غاړه کي

سور وجود

زړگی عليخېل

ورواچوي او کښوي يې. ما هم چينغي وهلې، قسم چي
زه غل نه يم، زه غل نه يم.

يو دم د کوټې دروازه وټکېده، د پلار دا
نارې مي تر غوږو شوې، سترگي مي ناخاپه خلاصي
شوې،

هلکه قاسمه! پورته شه، د سهار لمونځ قضا
کېږي، هله زر کوه پورته شه.

31,03,2016

کراچي، سنډه

انځور گر

د کوټې پر دېوالونو شاوخوا په لاس جوړ شوي انځورونه لگېدلي وو، داسي ښکارېدو لکه چې د کوټې دېوالونه د انځورونو نه جوړ وي او د کوټې چت پر دې انځورونو ولاړ وي. په کوټه کې پنځه دېرش کلن روفي د رنگونو قلم او تخته (پلیټ) په لاس کې د هر څخه ورک، خپل په تخیل کې ډوب، د رنگونو د سمندر څخه د خپل مطلب رنگونه را اخلې او یو داسي خیال ته د انځور جامه ورپه غاړه کوي چې د حقیقت سره هیڅ تعلق نه لري. هغه دومره په دې انځور جوړولو کې ډوب وي چې ده ته دا احساس هم نه وي چې ده په څنګ کې ډاکټر شیر له نیم ساعته ولاړ ده په انځورګري کې د حقیقت څهره لټوي.

دی دا انځور له تېرو څلورو ورځو راهیسې د تخلیق په پانډه جوړوي، خو خدای خبر چې ولي دی په دې انځور دومره خواري کوي. په دې انځور کې داسي څه دي چې دی یې له هر څه ورک کړی دی. یاره ماته یې دا یوه سترګه لږ کړه ښکاري، ډاکټر شیر د سکوت هغه دروند ماحول په طنز مات کړ.

سور وجود

زړگی عليخېل

هان، شه، ته، ته کله راغلي؟ روفي يودم
شاته وگوري او دخپل د تخليق د دنيا څخه
راووزي.

هو، زه....

راځه ډاکټر صاحب دلته نزدې په دې چوکۍ
راته کښېنه، روفي نزدې چوکۍ ته اشاره وکړه.
ياره روفي، ته ماته دا ووايه چي که ما په تا
پوښتنه وکړه نو ته يک دی، گنې تاخو بالکل د
پوښتني کولو څخه قسم کړی، ډاکټر په کښېنستو
کي د روفي نه سوال وکړ.

ډاکټر صاحب! ډېره بخښنه غواړم، بس لږ
مصروفیات زيات شوي دي. گنې زه او ستا پوښتنه
نه کول، داسي نه شي کېدای، روفي په مسکا کي
ورته وويل او رنگونه او قلم يې يو خواته کېښول،
ورسره په څنگ کي په يوه چوکۍ کېښېستی.

مصور صاحب! د دې دنيا راووزه، له کوره
دباندي درځه او اوگوره چي د دې نړۍ خالق څنگه
څنگه تخليقات کړي دي. ته د دې کوټې څخه چي ته
په کي سهار، ماښام ناست انځورونه جوړوي ته د
دباندي دنيا انځور وگوره، ډاکټر د نصيحت په توگه
ورته وويل.

ډاکټر صاحب ضرور به وټم، بس دا یو انځور
 لا پوره کړم بیا چي ته هر ځای وایې زه درسره ټم،
 روفي په ځواب کي ورته وویل او یو نظریې انځور
 ته وکتل په کوم کي چي د یوې بڼې عکس چي په
 اومه (کچه، خام) رنگونو جوړ شوی و او په هغه کي
 بڼه په لڅ سر، سترگي له او بڼکو ډکي په مخ
 رواني خو څهره یې لږ مسکي غوندي په مخ کي پر
 سټینډ باندي پر کینوس د جوړښت په پای کي و.

یاره روفي! ته د خپل تخلیقاتو ایگزېبیشن
 (مخ کتنه) ولي نه کوې؟ ډاکټر سوال ځني وکړو.

مخ کتنه؟ یاره دا زما په وس نه دي پرته، او بل
 زه خپل تخلیق وچاته نه ښکاره کوم. دا ما ځان ته
 جوړ کړي دي، نورو خلکو ته نه.

گوره روفي! که ته د دې تخلیقاتو مخ کتنه
 وکړې نو به ستا نوم په نړۍ کي خور شي، او ورسره
 ورسره به دي مالي ستونځه هم ختمه شي. ترڅو به د
 بل جیب ته گوري؟

ډاکټر صاحب! ته ولي په خبره سر نه
 خلاصوي؟ زما د دغسي کيسو سره نه لگېږي. او
 پاته شوه د جیب خبره نو ته بې فکره شه، زه یې له تا
 نور نه غواړم.

یاره تۀ خو سنجیده شوې، او دا دي څنگه پر
خُله راغلو چي تۀ به وماته د جېب د خرڅ نه وایې،
بس دومره یاري؟

هو هو، تۀ بیا د نصیحت په آس کښېنستی. زۀ
رښتیا درته وایم، ماله خپلي دنیا مۀ باسه؟ د
دباندي دنیا خلگو ته مامۀ وربکاره کوه، زۀ په دې
دنیا کي ډېر خوشحال یم، روفي شاوخوا انځورونو
ته وکتل او دا خبره یې ورته وکړه.

روفي صاحب! چي کله خدای مۀ کړه مړ شې
نوبه دي د دباندې دنیا خلگ دباندې په یوه اديره
کي خاورو ته وسپاري. له دباندې دنیا تېښته نشته،
په خبره سر خلاص کړه، تۀ ځان خطا باسې، مانۀ شې
خطا باسي.

تۀ ډاکټر او زۀ مصور، څه ډاکټر صاحب
څنگه چي ستا خوبه وي، خو ټول خرڅ یې پرتا دی،
روفي په فېصله کن انداز کي ورته وویل.

بس نو تهېیک دی، خرڅ یې پر ما، د ځای
بندوبست یې پر ما، مېلمانۀ یې پر ما، خو صرف تۀ
او ستا تخلیقات به هلته حاضر وي، څنگه؟
ډاکټر صاحب یو خبره درته وکړم؟
هو، خود.

ډاکټر صاحب! زه د خلگو د سوالونه يم، ما
 د خلگو سره ژوند نه دی کړی، ته داسي وکړه دا ټول
 تخلیقات یوسه او پروگرام په وکړه، زما ټول اختیار
 ستا دی.

دا خو ته پیک خبره نه ده، ډاکټر وویل.
 ته پیک ده که غلطه، نور مي مه تنگوه، روفي
 په خبره ټینګ ودرېدی.
 سمه ده، ته گوره زه ستا تخلیق او تا تر کومه
 خایه رسوم.

خو ورځي پس په یو شاندار هوټل کي د
 روفي د تخلیقاتو مخ کتنه جاري وه. ډېر زیات خلگ
 چي نرینه او بنځینه وو دې انځورونو وکتلو ته
 راغلي وو. د دولتي ادارو لویو لویو چوکيو
 خاوندان، ډاکټران، د فوځ اعلی افسران يعني د
 هري طبقې خلگ موجود وو.

ډېر اعلی او ډېر بنکلی عکس، دا عکس خو
 بڼخي ډېر د متوسط طبقې عکاسي کوي.
 هو خوري، واقعي ډېر شاندار تخلیق دی، ته
 راعه مخته وگورو چي څه دي؟ دوې د پاخه عمر
 يعني تقریباً د پنځوسو کالو عمر و بنځو و یوه عکس
 ته ولاړي دا خبري کولې.

سور وجود

زرگی علیخېل

میدم ماه جبین، دا انخور ستانۀ دی؟ یوې بنځي د بلي بنځي نه په حیرانتیا کي سوال وکړو.

هان، واقعي، په دې انخور کي خوزه یم، دې مصورزه چپري لیدلې وم چي زما انخوريې جوړ کړو؟ میدم ماه جبین په حیرانتیا کي وویل.

میدم تۀ د بنارد والي خوريې، کېدای شي چي یو ځای یې لیدلې یې. دویمي بنځي ورته وویل.

کېدای شي، خوبیا هم په دومره صفائي څنگه کېدای شي؟ تۀ درځه د دې پوښتنه د ډاکټر شیر نه وکړو.

درځه....

په خلگو کي یې ډاکټر شیر پیدا کړو. هغه یې دې انخور ته راوستو کوم چي د دې اولي بنځي سره مشابهه و. ډاکټر چي دا ولیدلو نو حیران پاتې شو.

یقین مي نۀ راځي، ستا په خیال دۀ به تۀ چپري لیدلې یې؟

زه څۀ ویلای شم چي چپري؟

محترمي، دا اتفاقاً دی، ولي چي زما دوست بالکل د خپلي کوټې نه نۀ راوځي، دهغه د کار

سور وجود

زرگی علیخېل

سامان او اوزار هم زه د بازاره ورله راوړم، ډاکټر په ځواب کې ورته وویل.

که دا اتفاقاً دی نو ته داسې وکړه چې ماته د هغه د کورپټه اتفاقاً راکړه، زه به دا پوښتنه خپله ځنې اتفاقاً وکړم، میډم ماه جبین ورته وویل.

محترمي، ماته تر سبا وخت راکړه، زه د هغه نه اجازت واخلم بیا به تاته حال درکړم. ډاکټر په سوالیه انداز کې ورته ځواب ورکړو. اجازت نو بیا ولې؟

هغه د خلگو سره ملاقات نه کوي. ته نه گوري دی خپله په دو مړه لوی پروگرام کې نشته. د دې وجه هم دا ده.

ته هیڅ دی، تر سبا ستا سره وخت شته، او ستا ته دا انځور و تره او زما کورته یې را ولېږه. او هان، د دې قیمت خو دی؟

د دې قیمت به زه په لست کې وگورم.
سمه ده.

ډاکټر ولاړ شي لست وگوري، بیا یو ځوان ته د انځور د تړلو ووايي.

روفي یاره قسم مي دي په خدای وي سم دم دي د والي د خور انځور جوړ کړی و، هغې هم ډېر

سور وجود

زرگی علیخېل

خوښ شو او ما هم په پنځوس زره ورکړو، ډاکټر
روفي ته لگيا و او د مخ کتنې کارگزار ي يې
بيانوله.

ښه، دا څنگه اتفاق دی؟ حالانکه د والي
خور خولا پرېږده ما والي هم نه دی ليدلی.
ياره هغې ستا پته غوښتله، ما ورنه کړه. څه
وايې وريې کړم؟

نا، نا، نا خيال کوه، دا غلطې چې ونه کړې.
نو بيا څه ورته ووايم؟
ورته وايه هغه دا ښار پرېښوی، نه يم خبر چې
کوم ښار ته ولاړی.

اې لېونيه، هغه د والي خور ده، د هري غاري
دي را ايستی شي.
بس ته زما پته مه ورکوه.

سمه ده ياره، اوس نو په دې خوشحالی کي
يوه ښه ډوډی راباندي و خوره، دومره حق خو لرم،
يار دوه لک په روپۍ مي درگتلي دي.
خود، خود ولي نه، چېرې چې وايې هلته يې
درباندي خورم.

څو ورځې پس روفي بازار ته ولاړی چې
رنگونه واخلي، د تخليق د پانې رخت (کپړه) يې هم

سور وجود

زرگی علیخېل

تمام شوی و. درخت دکان ته ولاړی، چي کله هلته یې رخت اخستلو نویې په یوې بنکلي کم عمره جینۍ چي عمر یې غالباً خوارلس کاله و باندي سترگي ولگېدې. داسي حسن و جمال ده پخپل ژوند کي چپري هم نه و لیدلی، هغه توري غټي سترگي، سره نري شونډان، روفي ورته په کتلو کتلو کي پاتي شو. زړه یې پرې بايلو، هغه د ده ارمان چي یو داسي انځور جوړ کړم چي زما په ژوند مانه وي جوړ کړی، په پوره کېدو و.

جینۍ یوې خواته روانه شي، روفي هم ورپسې روان شي. جینۍ په یوه اوږده کوڅه کي یو ډېر بنکلي کور ته ودرېږي، روفي لږ لږ پرتې ودرېږي، په دې ټوله لار جینۍ روفي ته پام نه وي شوی. جینۍ هغه کور ته ننوځي، روفي هم خپل مین زړه د ځان سره خپل د کور په خوا روان شي.

زرزړ خپل د تخلیق اوزار سره راغونډ کړي، د تخلیق پرده پر فریم ولگوي، او خپله پرچوکی ورته کښېني. د حسن او کمال رنگونه ځان ته پریو تیبیل کي ږدي. لگیا شي خپل د ژوند هغه لوی ارمان جوړول پیل کړي، کوم چي ده په خوب کي لیدلی وي. دوه ورځي پس ډاکټر شیر د ده کورته راشي،

سور وجود

زرگی علیخېل

چي وگوري روفي لگيايي خپل يونوی تخليق پای
ته رسوي.

ياره روفي، هغه ضد کوي چي ماته دده د کورپته
راکړه، زه خود دوو جهانو تر منځ شوم او يوتۀ يي
چي ماته هونۀ کوي؟

ډاکټر صاحب! خيال کوه دهغي د جهان نۀ
شي، د دې جهان يعني زما د خواهه، په گته کي به
يي، روفي په انځور جوړولو کي مصروف دا خبره
وکړه.

لاکن زۀ وکړم شه؟ هغه دوه واره زما درملتون
(کلينک) ته راغلي ده او هر وار ما هغي ته درواغ
ويلي دي چي هغه زما د تري ياردی، ما دهغه کور
نۀ دی ليدلی.

ډېر بڼه ډاکټر صاحب، ډېر بڼه. خبري کول دي
څوک له تا خخه زده کړي.

تر کومه به زۀ درواغ ورته وایم؟
بس يو څو ورځي، بيا زۀ خپله درته وایم.
تهيک دی درې ورځي، دهغه پس زۀ هغي ته
ستاد کور لار ورنبايم، سمه ده.

خو درې ورځي يي مه ورنبايه.

پرې مي بنودلې، زه اوس هم درملتون ته بيا
به گپه کوو.

په مخه دي بڼه ډاکټره. د ډاکټر د کوټې څخه
د وتلو پر موقع په لوی غږیې په طنزیه انداز ورته
ووویل.

هغه دروفي د زړه دنیا یعنی هغه بنائسته
جینی په خپل کور کي ناسته د پر رخت باندي غمي
لگوي چي د کور دروازه وټکېږي، د کور د دننه څخه
هغه جینی غږ وکړي چي ، څوک یې؟
د دروازي د باندي څخه، موره ستاسو ډاک
دی، زه د ډاک والا یم.

بڼه وروره، دروازه لږه خلاصه شي، هغه
جینی په ټکري کي پته راووځي، ډاک والا هغې ته
په کاغذ کي پت یو لوی فریم ورکړي. هغه دا فریم
خپلي کوټې ته یوسي. په فریم هیڅ یوه د راستولو
والا پته نه وي لیکلې. دا حیرانه شي چي دا چا
رالپړلی دی؟ داسي نه چي د ډاک والا غلط شوی
وي. کله چي هغه د فریم څخه کاغذ لږي کړي نو
حیرانه گوته په ځله شي. هغه دا فریم په یوه چوکۍ
کښېږدي او خپله مخامخ په بلي یوې چوکۍ ورته
کښېږني. رډه بله دې فریم ته چي په کي د دې انځور

سور وجود

زړگي عليخېل

وي، گوري. داد ځانه سره چي دا چارالپېلی دی؟
 زه يې چپري ليدلې يم؟ او دومره بنائسته انځور هغه
 هم په لاس جوړ شوی، څوک کېدای شي؟

د جينی په لاس کي يو خط دی، هغه خط ډېر
 په غور سره لوستي، د خط متن دادی،
 بنې چاري،

هيله لرم چي روغه جوړه به يې. ته به
 حيرانه يې چي زه به څوک يم، اوله تابه څه
 غواړم. خودومره درته وايم چي زه هغه څوک
 يم کوم چا چي ستا انځور جوړ کړی و او بيا
 يې دهغه انځور رنگين نقل (فوټو سټيټ) تا
 ته درولېږی. زه له تاهيڅ نه غواړم اونه ځان
 دربنودلی شم، ولي چي دا زما مجبوري ده.

په درنښت، والسلام

انځورگر

جينی خط ته ډېره حيرانه وه، خدای خبر دې
 خط ولي دا دومره ځانته متوجه کړې وه، حالانکه په
 دې خط کي داسي هيڅ هم نه و.

ياره ته خبري ته غور شه، ته داسي مه کوه، دا
 ته د ځان سره او د خپلو مئينانو سره ډېر بد کوې. له
 ماسره خوبيا بېخي ډېر بد کوې، ته مه کوه داسي،

سور وجود

زرگی علیخېل

مۀ ځه، دلته ستا د هنر د پریزیاات اهمیت دی، ډاکټر و
روفي ته زاری کوي.

بلي خواته د والي خور د خپل کور په یوه
بنکلي کوته کي ناسته خپل و تصویر ته یې ځیر ځیر
کتل او د ځان سره داسي گویا وه.

څومره په هنر او کمال یې دا تصویر جوړ
کړی دی، څومره اخلاص او مینه په دې تصویر کي
څرگند پړي. کاش چي ما ته لیدلی وای انځور گره،
کاش. ته څه خبر یې چي زه ستا د لاس په هنر مینه
شوې یم. ما هیڅکله هم له چا سره داسي مینه نه ده
کړې، انځور گره یو وار په ما ځان و وینه، یو وار،
انځور گره یو وار. د دې خبرو سره سم دې خپل تور
او سپین وېنستان چي د دې پر مخ یې یو څو تاره را
ایله شوي و و سم کړل.

ډاکتر صاحب! زه مجبور یم، ته زما په حال
نه یې خبر، زما د شپې خوب او د ورځي سکون برباد
دی، او دغه دوو تخلیقو خو زه بالکل له کاره
ایستلی یم. یو هغه چي زما خیالي تخلیق و او بل
هغه چي زما د ژوند د پرمهم او دارمان تخلیق و، زه
بې له دې بله لاره نه لرم. روفي ډاکټر ته په ځواب کي
ووویل.

هغه ستا په لاسو مينه شوې ده، هره ورځ زما درملتون ته راشي او ستا پته راڅخه غواړي، زه هر واريو نه يوه پلمه ورته جوړه کړم. ته يوازې خود هغې سره ملاقات وکړه. ياره هغه د والي خورده، کېدای شي ستا هره ستونځه حل کړي. ډاکټر په خوشامدي انداز کي ورته وويل.

ډاکټر صاحب منمه، هغه به زما پر لاسو مينه وي، منمه هغه به زما هره ستونځه را حل کړي، خو ډاکټر صاحب، ستا له ځلې هغه په عمر تر ما ډېره مشره ده، زه د هغې د اولاد پر ځای يم.

او ته چي پرچا مټين يې هغه؟ ډاکټر يودم د ده د خبرو په منځ کي پوښتنه وکړه.

هو، منم هغه زما د اولاد پر ځای ده، په دې خومي د تېښتي لاره خپله کړې ده. څوک چي له ماسره مينه کوي هغه مي د مورد عمرده، او د چا سره چي زه مينه کوم هغه زما د لور په ځای ده. ډاکټر صاحب ته ورځه خپل مريضان گوره، ستا يې ډېر کورودان چي په هر گام دي زما کومک کړی دی. ما او زما تقدير پرېږده، زه چي چېرې ولاړم، مه راپسې گوره او مه حال راپسې کوه، دا به ستا پر ما ډېر لوی احسان وي. روفي د خفگان په انداز کي ورته وويل.

خو ورځي پس د والي خور د ډاکټر شير و
 درملتون ته راغله، هغې نن دا پرېکړه کړې وه چې
 نن به د ډاکټر نه د انځور گرپته اخلي.

درملتون ته د راننوتو سره سمه و ډاکټر ته
 يې په گيڼه من انداز کي وويل.

گوره ډاکټر صاحب! ته ماته د هغه سړي کور
 ولي نه را بښيې؟ څه کيسه ده؟ که څه مشکلات دي
 نوزۀ به يې د حل کولو پوره پوره کوشش وکړم. زۀ د
 هغه سړي د لاسونو ديد کول غواړم په کومو لاسونو
 چې هغه زما انځور تخليق کړی دی.... د والي خور
 د ډاکټر شير په درملتون کي ناسته ډاکټر شير ته
 مخاطبه وه.

هن، ستا د پاره روفي صاحب دا خط
 را پرلوی دی.

ډاکټر شير د والي و خور ته يو خط ورکړی، د
 دې خط متن دا ؤ،

قدرمني ښې چاري،

هيله مندیم چې جوړه به يې، زما له
 تاسره ملاقات شاید په نصيب نه ؤ. زۀ مجبور
 وم چې ماله تاسره ملاقات نه کوو، د هغې
 وجه به ډاکټر صاحب پخپله درته بيان کړي.

ما او زما خیال د زړه و باسه. خپل ژوند زما په
یاد کي مه بربادوه،

فقط انخوړگر

هم په هغه ورځ د جینی په لاس کي یو خط و،
هغې ډېر په ارمان دا خط لوستی. د خط متن دا و.

سلامونه او بڼې چاري

هیله لرم چي روغه، جوړه او
خوشحاله به یې. دا زما اخري خط دی، دې نه
وروسته به تاته هیڅ یو خط یا بل څیز زما له
خوانه شي در، زه خپل مقصد ته ورسېدم، هغه
مقصد ستا د جمال و، نور زه تخلیق نه کوم او
د دې بناړه څخه لېري بېخي لېري ولاړم،
دومره لېري چي د انسان کرکه ځني کېږي. زه
پوهېږم چي ته زما د لیدو او پېژندو ډېر ارمان
لري، خو ما لیدل او پېژندل زما تخلیق دی،
ستا د دعا په هیله،

فقط انخوړگر

26,04,2015

کوټه

خان مرگي

داسي بختور خان ما په ټول ژوند نه وليدلی. ډېر بنائسته خان و، په عمر خام، د خوار لسو کالو به و. يو خوتاره وېنسته يې په زنه راغلي وو. پلار غريب نواز دی په مدرسه کي داخل کړی و چې زوی مي د قرآن حافظ او ښه لوی ملا جوړ شي. د قرآن حافظ خو جوړ شولاکن ديني درس يې په رومبي پړاو کي و. د ده په مدرسه کي يو طالب چي په عمر پوخ و نازک نومېدی دوی ته به يې درس ورکاوه. د مدرسې مهتمم په اوونۍ (هفته) کي يو وار مدرسې ته هغه هم د زيارت (جمعرات، پنج شنبه) په ورځ راتلی. په هيڅ به يې خان نه خبروو چي څوک راځي څوک ځي، ولي چي هغه په نورو مدرسو کي هم درس ورکاوه.

"اولس" په درس کي ډېر ښه و، حافظه يې ښه تېزه وه. په وطن کي ډېر خوني حالات روان وو، هره ورځ بم چاودني، خان بريدونه، خلگ وژنه، داسي حالات چي ته وايي د استقلال جنگ روان دی.

څو ورځي مخ کي اولس کورته راغی. موراو پلار يې ډېر خوشحال وو. ښې مېوې، غوښي، وريځي يعني هر قسمه نعمت يې پلار غريب نواز په ډېره غريبۍ کي دې زوی له راوړي وو. اولس صرف د يوې شپې د

سور وجود

زړگی عليخېل

پاره راغلی ؤ. موريې غوښت چې ډېري شپې وکړي،
خو اولس ورته ويل چې موره، زما هلته سبقان پاته
کېږي، او س هم زه د مهمم صاحب نه په پته راغلی يم،
صرف ستاسو ديد له.

د خدای کارؤ، شپه تېره شوه، د سهار په سپېدو
کي اولس د مور او پلار نه اجازت واخستی او د
مدرسې په لور روان شو.

مور چې په دې هېواد کي خپل ځانونه قربانو و،
دا صرف او صرف د اسلام د بقاء د پاره. د دې هېواد
خلگ کافران شوي دي. تاسو ورته وگورئ د ترانو يې
ډيري نشته، پتلونونه يې په پښو دي، هغه د کافر جوړ
کړي بنوونځي او پوهنتون ته ځي. په بنځو هم تعليمونه
کوي. په بازارو کي د کفارو په شان گرځي، مسجدونه
يې هم د انگرېزانو په طرز جوړ کړي دي. دا د غسي نه
سمېږي، دا جهاد غواړي، په يوه کوټه کي په عمر غټيو
طالب ديو څو نورو طالبانو سره ناست دا خبري کولي.

مومنانو! زما خبره ياده ساتئ، که تاسو نن د دې
کافري زمانې خاتمه ونه کړه نور اروان مسلمان نسل به
تاسو هيڅ کله هم معاف نه کړي. او په اخرت کي به و
خدای اور رسول ته څه ځواب ورکوي. نن ډېره مبارکه

ورخ ده، زمور یو مومن ورور روان دی جنت ته، تاسو
ورسره خدای په امانی وکړی.

لږ ساعت پس طالبانو وخوان طالب ته مبارکي
او ورسره یې خدای په امانی کوله. خوان طالب هم ډېر
خوشحال و چې روان یم جنت ته، هیڅوک یې نه و په یاد.
دا غونډه د مدرسې په یوه کوټه کې د مهمتم صاحب نه
په پټه کېدلې. صرف په شمپرلس یا پنځلس کسان په کې
ناست وو.

په تېروار مور ډېره کامیابې تر لاسه کړه، دیوه
تن د قربانۍ په وجه د د بنمن مو تر دېرش هم زیاته نفر
ختم کړل. یو طالب و بل طالب ته ویل.
انشا الله د دې واره به تر سلو هم زیات وي. دویم
طالب په مسکي کې ورته وویل.

هم دغه د جمعې ورځ وه، خوان طالب د بارودو
واسکت اچولی و. دده ملگرو دی تر ټاکلي خای
ورسو، دده ټاکلي خای یو مسجد و. د جمعې د لمانځه
د پاره بېخي ډېره دنیا راغلي وه. په مسجد کې سم د
ناستي خای نه و. چا اودس تازه کړی مخ او لاس یې
وچول، څوک بیا خاډر په سرد لمر نه یې ځان پناه کولو،
څوک یوې خواته ولاړ د مولانا صاحب و وپناته یې غوږ
نیولی و، څوک بیا د صفونو په منع کې غلي په دې

انتظار ناست وو چي څنگه جماعت ودرېږي نوبه په صف کي شامل شي. او ډېر خلگ د مسجد دروازي سره په دې انتظار ولاړ وو چي مولانا صاحب بيان ختم کړي نوبه ځای پيدا کړي. طالب جان هم يوې خواته غلی ولاړؤ او په دا انتظارؤ چي څنگه جماعت ودرېږي نوبه خپل کار ترسره کړي. ده د مولانا صاحب په خبرو غوږ نيولی ؤ. کله کله به يې فکر د جنت خواته ولاړی، ده به ليدل چي بنائستي بنائستي حوري او بنکلي بنکلي غلمان د ده په انتظار گلان په لاس کي ولاړ دي. دی ولاړؤ، هر څه د ده په لاس کي ؤ، دواستې دېم بټن د ده په اختيار کي ؤ. ده جنت په سترگو ليدی. کله کله به يې دا هم فکر ته راغلل چي په دې مسجد کي چي څومره کسان دي دا ټول کافران دي، زه پر حقيم، زه به نن ځان قربانوم، زه به دا کار ضرور کوم.

مولانا صاحب په منبر ناست د خداي او رسول د لاري خبري کولې او په ډېره عاجزی سره ناستو خلگوته مخاطب ؤ.

زما مسلمانانو وروڼو! الله چي کوم وجود مور ته را کړی دی، دا د الله امانت دی. انسان د الله خليفه دی، مسلمان د بل مسلمان وروړدی، هيڅ يو انسان ته حق نشته چي بل انسان وځوروي او يايې بې گناه قتل

کړي. د داسي عمل کولو والا انسان نه به الله په ورغ د
اخرت پوښتنه کوي. که څوک تاسو وینی چي هغه غلط
کار کوي نو ورشئ اول یې پوهه کړی او که نه شو سم نو
بیا قانون شته، دایو اسلامي هېواد دی، هغه ته به سزا
ورکول کېږي، او بله خبره داده چي د دین د خورولو
واحد ذریعه دعوت دی، د الله نبي ټول عمر دعوت
چلولی دی، منم چي جهادي هم کړی دی او جهاد کول
فرض دی، خود چا سره؟ د هغه چا سره چي ستا وطن ته
نقصان رسوي، ستا عزت ته نقصان رسوي، ستا مال ته
نقصان رسوي او تر ټولو مهمه دا چي ستا و دین مبین ته
نقصان رسوي. دا چي نن سبا پر موږ باندي کفر مسلط
شوی دی، دا ټول زموږ عملونه دي، عمل سمول پکار
دی، د الله دلاري نه ځان خبرول پکار دی، په قرآن عظیم
باندي ځان پوهه ول پکار دی، په سپېڅلي حدیث مبارکه
باندي ځان پوهه ول پکار دی، د اصحابه د امامانو په
پاک ژوند باندي ځان خبرول پکار دی، د بزرگانو په
محنت او اخلاص ځان خبرول پکار دی. چي کله ته په
دې ټولو لارو ځان خبر کړې نو به درته څرگنده شي چي
کومه لاره صحیح ده او کومه غلطه. الله رب العالمین
دی، صرف رب المسلمین نه دی، هغه خود انس او

سور وجود

زړگی عليخېل

جنس، د اسمان او ځمکې، د مرغانو او ماهيانو، د مال او ځناورو، د ټولو رب دی.

څوک به د ابې خبره په دين خبروي؟ بايد موږ هغو ته د الله او د رسول لاره وروښايو، په ځله او په عمل د دين خبره ورورسوو، څوک چې د دې لاري نه خبر نه دي، او که بيا هغوی نه راسره منله او د الله او د الله د رسول د دين مبین په لاره کې خنډ وونوي يا نوري لاري هم شته چې هغه ته جهاد وايي.

دې خبرو په طالب د پراثر وکړو. او ښکي يې د سترگو نه رواني شوي، کرار کرار د منبر خواته ورغی، هلته يې مولانا صاحب ځان ته متوجه کړو چې،

مولانا صاحب! زه يوه خبره کول غواړم؟

څنگه خبره بچيه؟ مولانا صاحب هم خپله خبره پرېښوده او طالب ته متوجه شو.

طالب په کراره د ځان نه څادر لېري کړو، خلکو چې وکتل چې دا خو ځان برید (خودکش حمله آور) دی نو ټول سره و غورځېدل، چا کومه خوا چا کومه خوا منډي وهلې، چينغي جوړي شوي، خلگ يو په بل کې سره ختل، اخ او درب جوړ شو، خو مولانا صاحب په خپل ځای کرار ناست و.

طالب نارې وهلې چې ودرېږئ، زه ځان نه
چاودوم، زه تاسو ته خبره كوم، ودرېږئ، خبره
واورئ، حكومت ته څوك حال وركړئ چې ژر راشي،
حكومت خبر كړئ، ډېر زيات شور او غوغا جوړه شوه.
په دې ساعت كې مولانا صاحب هم پوهه شو چې دا
ځوان ځان نه چاودوي نو يې په خلكو غږ كړو چې،
و درېږئ، و درېږئ، منډې مه وياست، خبره
واورئ.

خلك هم د مولانا صاحب په ويلو ودرېدل، خو
ډېر كم خلك وو چې ولاړ وو، طالب خپله خبره پيل كړه،
پر ما د دغه مولانا صاحب خبرو اثر وكړئ، گنې
ما به له وخته ځان چاودنه كړې وای. ما ته په مدرسه كې
هېڅ كله هم داسې خبرې نه وې شوي كله نن چې ما د دغه
مولانا صاحب د ځلې نه واورېدې. زما په دماغ كې يې
دا اچولې وو چې تاسو ټوله كافران ياست، مسلمانانو
ما معاف كړئ، زه اوس بېرته هغه ځای ته نه شم تلای د
كوم ځای چې راغلی يم، تاسو مهرباني وكړئ
حكومت خبر كړئ، زه ځان حكومت ته حواله كوم.

د طالب جان خبرې شروع وې چې د حكومت
خلك راغلل، طالب يې د ځان سره روان كړی او په
گادۍ كې يې خدای خبر كوم ځای ته بوتلی.

تقريباً د يوه ساعت پس په يوه کوټه کې طالب د حکومت د دوو کسانو سره ناست دا خبرې يې کولې. هغوی د ده نه دا پوښتنې کولې.

اول کس: ستاسو مشر څوک دی؟

طالب: زه نه يم خبر.

دویم کس: تاته د دې کار چا ويلې و؟

طالب: ملا نازک.

اول کس: ملا نازک څوک دی؟

طالب: هغه زموږ په مدرسه کې مورته درس

راکوي.

دویم کس: ستاسو مدرسه چېرې ده؟

طالب: زموږ په کلي کې، يعني په خان کلي کې

اول کس: نور ملگري مو څوک دي؟

طالب: په رنگ يې پېژنم خو په نامه يې نه پېژنم.

دویم کس: ملا نازک د کوم حای دی؟

طالب: هغه خو مياشتي کېږي چې د گاونډي

هېواد نه راغلی دی.

اول کس: د دې له مخه مو څو داسې بریدونه

کېږي دي؟

طالب: درې.

دویم کس: تا ولي حان برید نه وکړ؟

طالب: ددی له مخه زه په حقیقت نه وم خبر،
ماته دا ویل شوي وچي ددی هېواد یعنی زموږ د
هېواد خلگ کافران دي، او د کافرو ژل نېک کار دی،
دی ته جهاد وایي او جهاد فرض دی.

دویم کس: اوس ستا څه خیال دی؟

طالب: اوس زه په حقیقت خبر شوم چي کافر
څوک دی او مسلمان څوک دی.

اول کس: ستا نوم څه دی؟

طالب: زما نوم " اولس " دی.

07,06,2016

کوټه

مياشني

له تېر ماخوستن راهيسې په خپله کوټه کي پروت عقيل په مټي غرمه ته سترگي خلاصي شوې، د زيات خوب او شراب د خکلو په وجه يې سترگي تكي سرې او بنستي وې. کله چي ده فکر او کړو نويې دماغ کار شروع کړو او پروني ټول واقعات يې نابره سترگو ته ودرېدل. هغه د زېر په کور کي د زېر له خوا جوړ شوی پروگرام چي په کي موسيقي، شراب، کباب او شباب يو ځای ول ورپه ياد شول. د عقيل پر تندي يو دم د خولو خاشاکي را رواني شوې. هغه غټه غټه ساه اخسته او د ځانه سره گویا شو چي؛

فواد؟ فواد، په فواد څه وشو؟ او زه دلته چا

راوستم؟

په دې خبره حيران و چي زه خو پرون ټوله ورځ د زېر په کور کي وم او تر ما زديگر مي يادېږي چي هم هلته وم. نو بيا دلته څنگه راغلم او چا راوستم؟ په ځان نه پوهېدی چي څه کيسه ده. عقيل هم په دې فکر کي و چي د کور وروټکېدی. د عقيل مورد کور په غولي کي ولاړه وه او غږ يې باندي وکړو.

څوک يې؟

سور وجود

زرگی علیخېل

موره عقيل په کور کي دی؟ د دباندې نه غږ راغی.

هو، پر کور دی.

يو وار ورو غږ کړه چي ملگري دي غواړي. د دباندې نه غږ راغی.

سمه ده.

عقيل د ورپه ټکېدو سره د بستري نه راپورته شو. خپلی يې په پښو کړې، په کراره کراره او په دروند سرد کورد وره خواته ورغی. کله چي غولي ته ورسېدی نو موريې ورته وويل چي؛

عقيل جانه! دباندې ملگري درته ولاړ دي.

څوک دي؟

نه يم خبره، ته ورشه وې گوره. او هن ورکېږه مه، بېرته زر راشه، د پلار د راتلو وخت دي دی.

سمه ده موره، يو خواته هم نه هم.

عقيل مور ته د خواب ورکولو پس د کور ورو خلاص کړو، د ورد خلاصېدو سره يې د خپې ووتل. څوک غواړئ تاسو؟

تا غواړو عقيل جانه! راعه نن له مور سره

مېلمه يې.

سور وجود

زرگی علیخېل

د عقيل سترگي رډي راوختې، زبانه گويي بند شو. خو
بيا نابره گوياشو چي؛

ما هيڅ نه دي کړي، زه له تاسو سره نه ځم.

څنگه نه ځي، ځي خوبه ستا پلار هم. هلکه دلبره! وايي
چوه گاډۍ ته.

راغلي خلگ پوليسان وو. دلبر سپاهي هم دې
امرته تيار ولاړو چي اېس اېچ او امر راته وکړي نوبه
زه خپل کار ترسره کړم. عقيل يې په يو بنيان او پرتوگ
کي په گاډۍ کي کښنوي، عقيل په گاډۍ کي ناست
چيغي وهلې چي؛

ما هيڅ نه دي کړي، زه په هيڅ نه يم خبر.

گاډۍ ولاړه، موريې هم دا چيغي واورېدې، د
کوره پسې ووتله خو گاډۍ تللې وه او دا په سرو
سترگو هغسي په کوڅه کي ولاړه پاتي شوه.

لږ ساعت وروسته پلاريې کورته راغی، خدای
خبر چا خبر کړی و چي زوی دي پوليسانو يوړی. د
عقيل پلار په يوه دولتي اداره کي يولوی افسرو، سم د
لاسه د تهاڼې په خوا ورپسې روان شو. تهاڼې ته چي
ورسېدی نو چي کتل يې عقيل په حوالات کي په سرو
سترگو ناست دی او ورسره زبېر هم ناست دی. اېس اېچ

سور وجود

زرگی علیخېل

او د عقيل د پلار بڼه خاطر داري وکړه. د عقيل پلار د
اېس اېچ او نه پوښتنه وکړه چي؛

اېس اېچ او صاحب! تاسو دا هلکان په کوم جرم
کي دلته راوستي دي؟

محترمه! که مي درته وويل نوبه دي د وجود
ټول وېښتان جگ جگ ودرېږي.

بيا هم ته راته ووايه چي خه کيسه ده.

کيسه داسي ده چي هغه هلک وينې؟

هو، زېبر، زه يې پېژنم، زما د ملگري زوی دی
او دېر بڼه هلک دی.

دې دېر بڼه هلک او ستا زوی پروڼ سهار د زېبر
په کور کي پروگرام جوړ کړی و چي په کي شراب،
کباب او شباب ټوله ورځ استعمالېدل. شراب تر
مازديگره بهېدل، کباب ټوله ورځ د خپتي دوزخ د کاوه
او شباب هم د دې دوو خيزونو سره تر آخره بڼه په
مستی کي و.

اېس اېچ او دا خبري کولې چي د عقيل پلار
خبره ورپرې کړه.

سرزما سرستا په خبرو نه خلاصېږي، ته مالېر
په اسانه ټکو پوهه کړه.

نو په اسانه ټکو کيسه داسي ده چي ستا زوی او
 د اښه هلک زبېر، پروڼ سهار د زبېر کور ته يوه جينی
 راوستلې وه. دوی چي کله خپل هوس سوږ کړو نو يې
 ماسپښين خپل يو بل ملگری چي فواد نومېدی ته حال
 ورکړو چي هغه هم راشي او له موږ سره په دې خوند کي
 شریک شي. کله چي فواد د خپل هوس د سرېدو د پاره
 و هغه جينی ته ورغی کومه چي په يوه بېله کوټه کي وه
 نو نابیره مړ شو. د جينی د ماغي توازن خراب دی او
 هغه د څنگ په حوالات کي ده او د ځان سره گډي وډي
 خبري کوي.

د عقيل پلار بيا خبره ورپرې کړه چي؛

سر! تاسو ته دا خبري چا وکړې؟

ماته زبېر دا ټولي خبري پخپله وکړې. ستاد
 زوی په هکله هم هغه راته وويل چي دی له ما سره پروڼ
 ټوله ورغ په دې پروگرام کي شریک و. د زبېر د نيولو
 مخ کي موږ ته د محلي خلگو اطلاع را کړه چي د حاجي
 سالم په کور کي له سهاره راهيسې په زوره غږ ساز
 غږېږي او اوس ورته يو اېمبولنس هم ودرېدی چي په
 کي يو هلک يې د هسپتال په خوا يوړو. موږ چي کله
 جاه و قوعه ته ورغلو نو يوه جينی مو برامده کړه، بيا

سور وجود

زرگی علیخیل

چي کله هسپتال ته ورغلو نو هلته ستا زوی نه و صرف
زبړ و چي مور گرفتار کړو.

نو ستا څه خیال دی چي دا مری دوی کړی دی؟
نا، نا، مری دوی نه دی کړی. په هغه هلک خو
د زړه دوره راغلي وه او خای په خای مړ شوی و.
چي په هغه د زړه دوره راغلي وه نو بیا تاسو دا
هلکان ولي گرفتاره کړو؟

د دې گرفتاری وجه داده چي فواد د هغې
نیولي شوي لېونی جینی ورور و، فواد نه و خبر چي
زبړ او عقیل زما خور ماته د عیاشی د پاره په کوټه
کي کښنولې ده، فواد چي خور ولیدله نو سم د لاسه
اټیک شو او خور چي فواد ولیدلو نوله وپري او
صدمې لېونی شوه.

14,04,2016

کوټه

پای

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**